

Dansk udgave

Retsforskrifter

47. årgang

8. december 2004

Indhold	I Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk	
	Kommissionens forordning (EF) nr. 2087/2004 af 7. december 2004 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager	1
	★ Kommissionens forordning (EF) nr. 2088/2004 af 7. december 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 2497/2001 og forordning (EF) nr. 2597/2001 om fællesskabstoldkontingenter for visse fisk og fiskerivarer med oprindelse i Republikken Kroatien og fællesskabstoldkontingenter for visse vine med oprindelse i Republikken Kroatien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Republikken Slovenien	3
	Kommissionens forordning (EF) nr. 2089/2004 af 7. december 2004 om fastsættelse af eksportrestitutterne inden for oksekødssektoren	10
	Domstolen	
	★ Praktiske anvisninger vedrørende direkte søgsmål og appelsager	15
	<hr/>	
	II Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk	
	Kommissionen	
	2004/838/EF:	
	★ Kommissionens beslutning af 10. december 2003 om Frankrigs statsstøtte til France 2 og France 3 (meddelt under nummer K(2003) 4497) ⁽¹⁾	21
	2004/839/EF:	
	★ Kommissionens beslutning af 3. december 2004 om betingelser for ikke-kommerciel transport af hundehvalpe og kattekillinger fra tredjelande til Fællesskabet (meddelt under nummer K(2004) 4546) ⁽¹⁾	40

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

(Fortsættes på omslagets anden side)

- ★ **Kommissionens beslutning af 30. november 2004 om godkendelse af de programmer for udryddelse og overvågning af visse dyresygdomme og for kontrol med henblik på forebyggelse af zoonoser, som medlemsstaterne har forelagt for 2005, og om fastsættelse af EF-tilskuddet (meddelt under nummer K(2004) 4600)** 41
-

Berigtigelser

- ★ **Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 1646/2004 af 20. september 2004 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler i animalske levnedsmidler (EUT L 296 af 21.9.2004)** 54
- ★ **Berigtigelse til Rådets forordning (EF) nr. 821/2004 af 26. april 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 2229/2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af silicium med oprindelse i Rusland (EUT L 127 af 29.4.2004)** 54

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2087/2004**af 7. december 2004****om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager⁽¹⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. december 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. december 2004.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
*Generaldirektør for landbrug
og udvikling af landdistrikterne*

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1947/2002 (EFT L 299 af 1.11.2002, s. 17).

BILAG

til Kommissionens forordning af 7. december 2004 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	103,1
	204	98,8
	999	101,0
0707 00 05	052	92,7
	204	32,5
	999	62,6
0709 90 70	052	108,2
	204	70,4
	999	89,3
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	204	52,8
	388	50,6
	999	51,7
0805 20 10	204	54,2
	999	54,2
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	68,6
	204	55,3
	464	161,3
	624	80,4
	720	30,2
	999	79,2
0805 50 10	052	49,2
	528	34,1
	999	41,7
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	052	116,3
	388	138,0
	400	86,7
	404	107,4
	512	104,5
	720	67,3
	999	103,4
	999	103,4
0808 20 50	720	66,4
	999	66,4

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2081/2003 (EUT L 313 af 28.11.2003, s. 11). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2088/2004

af 7. december 2004

om ændring af forordning (EF) nr. 2497/2001 og forordning (EF) nr. 2597/2001 om fællesskabstoldkontingenter for visse fisk og fiskerivarer med oprindelse i Republikken Kroatien og fællesskabstoldkontingenter for visse vine med oprindelse i Republikken Kroatien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Republikken Slovenien

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union⁽¹⁾, særlig artikel 57, stk. 2,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2248/2001 af 19. november 2001 om visse procedurer for anvendelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Kroatien på den anden side samt af interimsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kroatien⁽²⁾, særlig artikel 7,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 153/2002 af 21. januar 2002 om visse procedurer for anvendelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien på den anden side samt af interimsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien⁽³⁾, særlig artikel 7, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved afgørelse 2004/778/EF⁽⁴⁾ har Rådet indgået en protokol til interimsaftalen om handel og handelsanliggender mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side

og Republikken Kroatien på den anden side for at tage hensyn til Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union, herefter benævnt »udvidelsesprotokollen«. Udvidelsesprotokollen anvendes midlertidigt med virkning fra 1. maj 2004.

(2) Ved sin afgørelse af 22. november 2004⁽⁵⁾ har Rådet givet tilladelse til undertegnelse af og muliggjort midlertidig anvendelse fra den 1. maj 2004 af en protokol til stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien på den anden side for at tage hensyn til Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union, herefter benævnt »udvidelsesprotokollen«.

(3) Begge udvidelsesprotokoller indeholder bestemmelser om nye toldkontingenter og ændringer i de nuværende toldkontingenter i Kommissionens forordning (EF) nr. 2497/2001 af 19. december 2001 om åbning og forvaltning af fællesskabstoldkontingenter for visse fisk og fiskerivarer med oprindelse i Republikken Kroatien⁽⁶⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 2597/2001 af 28. december 2001 om åbning og forvaltning af fællesskabstoldkontingenter for visse vine med oprindelse i Republikken Kroatien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Republikken Slovenien⁽⁷⁾.

(4) Med henblik på at implementere de nye toldkontingenter og ændringerne af de nuværende toldkontingenter indeholdt i udvidelsesprotokollerne er det nødvendigt at foretage ændringer i forordning (EF) nr. 2497/2001 og forordning (EF) nr. 2597/2001.

⁽¹⁾ EUT L 236 af 23.9.2003, s. 33.

⁽²⁾ EFT L 304 af 21.11.2001, s. 1. Ændret ved forordning (EF) nr. 2/2003 (EFT L 1 af 4.1.2003, s. 26).

⁽³⁾ EFT L 25 af 29.1.2002, s. 16. Ændret ved forordning (EF) nr. 3/2003 (EFT L 1 af 4.1.2003, s. 30).

⁽⁴⁾ EUT L 350 af 25.11.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Endnu ikke offentliggjort i EUT.

⁽⁶⁾ EFT L 337 af 20.12.2001, s. 27. Ændret ved forordning (EF) nr. 607/2003 (EUT L 86 af 3.4.2003, s. 18).

⁽⁷⁾ EFT L 345 af 29.12.2001, s. 35.

- (5) For 2004 bør størrelsen af de nye toldkontingenter og forhøjelserne af de bestående toldkontingenter beregnes i forhold til de i udvidelsesprotokollerne angivne basis-mængder og under hensyntagen til den del af perioden, der er forløbet inden den 1. maj 2004.
- (6) Med henblik på at lette forvaltningen af visse eksisterende toldkontingenter indeholdt i forordning (EF) nr. 2497/2001 og i forordning (EF) nr. 2597/2001 bør de mængder, der importeres inden for rammerne af disse kvoter, modregnes i de toldkontingenter, der er åbnet i medfør af forordning (EF) nr. 2497/2001 og forordning (EF) nr. 2597/2001 og ændret ved denne forordning.
- (7) Efter Sloveniens optagelse i EU er toldkontingenterne for vin med oprindelse i denne medlemsstat som indeholdt i forordning (EF) nr. 2597/2001 ikke længere relevante. Henvisningerne til disse kontingenter bør derfor slettes.
- (8) Eftersom udvidelsesprotokollerne finder anvendelse fra den 1. maj 2004, bør denne forordning finde anvendelse fra samme dato og træde i kraft hurtigst muligt.
- (9) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelsen fra Toldkodeksudvalget —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilaget til forordning (EF) nr. 2497/2001 erstattes af teksten i bilag I til nærværende forordning.

Artikel 2

I forordning (EF) nr. 2597/2001 foretages følgende ændringer:

- 1) Titlens genstand affattes således:

»om åbning og forvaltning af fællesskabstoldkontingenter for visse vine med oprindelse i Republikken Kroatien og i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien«.

- 2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

1. Når vine med oprindelse i Republikken Kroatien eller Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, der er anført i bilaget, bringes i fri omsætning i Fællesskabet,

fritages de for told inden for rammerne af de årlige fællesskabstoldkontingenter, der er angivet i dette bilag, og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning.

2. Hvis et af de berørte lande betaler eksportstøtte til de pågældende varer, suspenderes toldfritagelsen inden for de toldkontingenter, der er fastsat i tillægsprotokollerne indgået ved afgørelse 2001/919/EF, 2001/918/EF og 2001/916/EF (herefter benævnt »tillægsprotokoller om vin«), for det pågældende land.«

- 3) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

Uanset betingelserne i punkt 5a i bilag I til hver af tillægsprotokollerne om vin skal import af vin inden for rammerne af de i artikel 1, stk. 1, nævnte fællesskabstoldkontingenter være underlagt bestemmelserne i de protokoller, der finder anvendelse i forbindelse med »produkter med oprindelsesstatus« og metoderne for administrativt samarbejde

— til interimsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kroatien

— til stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Kroatien på den anden side

— til stabiliserings- og associeringsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien på den anden side.«

- 4) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

1. De individuelle toldkontingenter for vine med oprindelse i Kroatien, der omtales i del I i bilaget under løbenummer 09.1588, forhøjes hvert år.

2. Den årlige forhøjelse omhandlet i stk. 1 forudsætter at mindst 80 % af den mængde, der åbnes det foregående år, er opbrugt.

Kommissionen skal hvert år gennemgå de anvendte mængder og om nødvendigt træffe foranstaltninger til at foretage en tilpasning heraf for Kroatien.«

5) Bilaget affattes som angivet i bilag II til denne forordning.

Artikel 3

De mængder, der i medfør af forordning (EF) nr. 2497/2001 og forordning (EF) nr. 2597/2001 er overgået til fri omsætning i Fællesskabet siden den 1. januar 2004 inden for toldkontingenterne med løbenumrene 09.1581, 09.1582, 09.1583, 09.1584, 09.1585, 09.1586, 09.1588, 09.1589, 09.1558 og 09.1559, skal ved denne forordnings ikrafttræden modregnes i de respek-

tive toldkontingenter i bilaget til forordning (EF) nr. 2497/2001 og forordning (EF) nr. 2597/2001, som ændret ved denne forordning.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. maj 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. december 2004.

På Kommissionens vegne

László KOVÁCS

Medlem af Kommissionen

BILAG I

»BILAG

Uanset de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende den kombinerede nomenklatur skal varebeskrivelsen betragtes som værende alene af vejledende værdi, idet præferenceordningen inden for rammerne af dette bilag bestemmes af KN-koder, som de foreligger på tidspunktet for vedtagelsen af denne forordning. Hvor der er angivet ex KN-koder, afgøres præferenceordningen ved anvendelse af KN-koden og den tilsvarende varebeskrivelse taget som en helhed.

Løbenummer	KN-kode	Taric-underopdeling	Beskrivelse	Den årlige told-kontingentmængde (nettovægt)	Kontingent-told
09.1581	0301 91 10		Ørred (<i>Salmo trutta</i> , <i>Oncorhynchus mykiss</i> , <i>Oncorhynchus clarki</i> , <i>Oncorhynchus aguabonita</i> , <i>Oncorhynchus gilae</i> , <i>Oncorhynchus apache</i> og <i>Oncorhynchus chrysogaster</i>): levende; fersk eller kølet; frosset; tørret, saltet eller i saltlage; røget; fileter og andet fiskekød; mel, pulver og pellets af fisk, egnet til menneskeføde	30 tons	Fritagelse
	0301 91 90				
	0302 11 10				
	0302 11 20				
	0302 11 80				
	0303 21 10				
	0303 21 20				
	0303 21 80				
	0304 10 15				
	0304 10 17				
	ex 0304 10 19	40			
	ex 0304 10 91	10			
	0304 20 15				
	0304 20 17				
	ex 0304 20 19	50			
ex 0304 90 10	11, 17, 40				
ex 0305 10 00	10				
ex 0305 30 90	50				
0305 49 45					
ex 0305 59 80	61				
ex 0305 69 80	61				
09.1582	0301 93 00		Karpe: levende; fersk eller kølet; frosset; tørret, saltet eller i saltlage; røget; fileter og andet fiskekød; mel, pulver og pellets af fisk, egnet til menneskeføde	210 tons	Fritagelse
	0302 69 11				
	0303 79 11				
	ex 0304 10 19	30			
	ex 0304 10 91	20			
	ex 0304 20 19	40			
	ex 0304 90 10	16			
	ex 0305 10 00	20			
	ex 0305 30 90	60			
	ex 0305 49 80	30			
	ex 0305 59 80	63			
ex 0305 69 80	63				
09.1583	ex 0301 99 90	80	Blankesteen (<i>Dentex dentex</i> og <i>Pagellus</i> -arter): levende; fersk eller kølet; frosset; tørret, saltet eller i saltlage; røget; fileter og andet fiskekød; mel, pulver og pellets af fisk, egnet til menneskeføde	35 tons	Fritagelse
	0302 69 61				
	0303 79 71				
	ex 0304 10 38	80			
	ex 0304 10 98	77			
	ex 0304 20 94	50			
	ex 0304 90 97	82			
	ex 0305 10 00	30			
	ex 0305 30 90	70			
	ex 0305 49 80	40			
	ex 0305 59 80	65			
	ex 0305 69 80	65			

Løbenummer	KN-kode	Taric-underopdeling	Beskrivelse	Den årlige told-kontingentmængde (nettovægt)	Kontingent-told
09.1584	ex 0301 99 90 0302 69 94 ex 0303 77 00 ex 0304 10 38 ex 0304 10 98 ex 0304 20 94 ex 0304 90 97 ex 0305 10 00 ex 0305 30 90 ex 0305 49 80 ex 0305 59 80 ex 0305 69 80	15, 17, 28 ⁽¹⁾ 10 85 79 60 84 40 80 50 67 67	Bars (<i>Dicentrarchus labrax</i>): levende; fersk eller kølet; frosset; tørret, saltet eller i saltlage; røget; fileter og andet fiskekød; mel, pulver og pellets af fisk, egnet til menneskeføde	Fra 1.1. til 31.12.2004: 550 tons + forhøjelse på 66,66 tons Fra 1.5. til 31.12.2004 Fra 1.1. til 31.12.2005 og fra hvert år derefter: 650 tons	Fritagelse
09.1585	1604 13 11 1604 13 19 ex 1604 20 50	10, 19	Tilberedte eller konserverede sardiner	Fra 1.1. til 31.12.2004: 180 tons	6 %
09.1586	1604 16 00 1604 20 40		Tilberedte eller konserverede ansjoser	Fra 1.1. til 31.12.2004: 40 tons + forhøjelse på 6,66 tons Fra 1.5. til 31.12.2004	Fritagelse
09.1587	1604		Fisk, tilberedt eller konserveret; kaviar og kaviarerstatning tilberedt af fiskerogn	Fra 1.5. til 31.12.2004: 860 tons Fra 1.1. til 31.12.2005 og fra hvert år derefter: 1 550 tons	Fritagelse

⁽¹⁾ Fra 1. januar 2005 erstattes Taric-underopdeling nr. 15, 17 og 28 af Taric-underopdeling nr. 22.«

BILAG II

»BILAG

Uanset de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende den kombinerede nomenklatur skal varebeskrivelsen betragtes som værende alene af vejledende værdi, idet præferenceordningen inden for rammerne af dette bilag bestemmes af KN-koder, som de foreligger på tidspunktet for vedtagelsen af denne forordning. Hvor der er angivet ex KN-koder, afgøres præferenceordningen ved anvendelse af KN-koden og den tilsvarende varebeskrivelse taget som en helhed.

DEL I: KROATIEN

Løbenummer	KN-kode	Taric- underopdeling	Beskrivelse	Årlig kontingentmængde (hl)	Kontingent- told
09.1588	ex 2204 10 19	91, 99	Mousserende vin, undtagen champagne og Asti spumante	Fra 1.1. til 31.12.2004: 30 000 + forhøjelse på 9 333,33 fra 1.5. til 31.12.2004 For hvert efterfølgende år: fra 1.1. til 31.12.: 44 000 ⁽¹⁾	Fritagelse
	ex 2204 10 99	91, 99			
	2204 21 10		Anden vin af friske druer i beholdere med indhold på 2 liter eller derunder		
	ex 2204 21 79	79			
		80			
	ex 2204 21 80	79			
		80			
	ex 2204 21 83 ⁽²⁾	10			
		79			
		80			
	ex 2204 21 84 ⁽³⁾	10			
	79				
	80				
ex 2204 21 94	10				
	30 ⁽⁴⁾				
ex 2204 21 98	10				
	30 ⁽⁴⁾				
ex 2204 21 99	10				
09.1589	2204 29 10		Anden vin af friske druer i beholdere med indhold på 2 liter eller derover	Fra 1.1. til 31.12.2004: 15 000 + forhøjelse på 9 333,33 fra 1.5. til 31.12.2004 For hvert efterfølgende år: fra 1.1. til 31.12.: 29 000	Fritagelse
	2204 29 65				
	ex 2204 29 75	10			
	2204 29 83				
	ex 2204 29 84	10			
		30 ⁽⁴⁾			
	ex 2204 29 94	10			
		30 ⁽⁴⁾			
ex 2204 29 98	10				
	30 ⁽⁴⁾				
ex 2204 29 99	10				

⁽¹⁾ Dette kontingent forhøjes årligt med 10 000 hl under forudsætning af, at mindst 80 % af det godkendte kontingent for det foregående år er opbrugt. Den årlige forhøjelse finder anvendelse, indtil kontingenterne under løbenummer 09.1588 og 09.1589 når op på 98 000 hl.

⁽²⁾ Fra 1. januar 2005 ændres KN-kode ex 2204 21 83 til ex 2204 21 84, og Taric-underopdeling nr. 10, 79 og 80 ændres til Taric-underopdeling nr. 59 og 70.

⁽³⁾ Fra 1. januar 2005 ændres KN-kode ex 2204 21 84 til ex 2204 21 85, og Taric-underopdeling nr. 10, 79 og 80 ændres til Taric-underopdeling nr. 79 og 80.

⁽⁴⁾ Fra 1. januar 2005 ændres Taric-underopdeling nr. 10 og 30 til Taric-underopdeling nr. 20.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 2089/2004

af 7. december 2004

om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødssektoren

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød⁽¹⁾, særlig artikel 33, stk. 12, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 33 i forordning (EF) nr. 1254/1999 kan forskellen mellem verdensmarkedspriserne og priserne inden for Fællesskabet for de produkter, som er nævnt i artikel 1 i forordningen, udlignes ved en eksportrestitution.
- (2) Betingelserne for ydelse af særlige eksportrestitutioner for visse former for oksekød og visse former for konserveres samt for visse bestemmelsessteder blev fastsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 32/82⁽²⁾, (EØF) nr. 1964/82⁽³⁾, (EØF) nr. 2388/84⁽⁴⁾, (EØF) nr. 2973/79⁽⁵⁾ og (EF) nr. 2051/96⁽⁶⁾.
- (3) Anvendelsen af disse regler og kriterier på den forventede markedsituation inden for oksekødssektoren fører til fastsættelse af restitutionen som nedenfor angivet.
- (4) Med henblik på at forenkle bestemmelserne bør der for levende dyr ikke mere ydes eksportrestitutioner for kategorier med ubetydelig samhandel med tredjelande. I betragtning af de generelle bekymringer omkring dyrs velfærd bør eksportrestitutioner for levende dyr til slagting begrænses mest muligt. Eksportrestitutioner for sådanne dyr bør derfor kun ydes for tredjelande, der af kulturelle og/eller religiøse grunde traditionelt importerer store mængder dyr til slagting internt. Hvad levende avlsdyr angår, bør eksportrestitutioner for racerene avlsdyr begrænses til kvier og køer på højst 30 måneder, for at undgå misbrug.

(5) Der bør ydes restitutioner ved eksport til visse bestemmelseslande for visse former for fersk eller kølet kød, der er nævnt i bilaget under KN-kode 0201, for visse former for frosset kød, der er nævnt i bilaget under KN-kode 0202, og for visse former for kød eller slagteaffald, der er nævnt i bilaget under KN-kode 0206, samt for visse andre produkter, tilberedte eller konserverede, med indhold af kød eller slagteaffald, der er nævnt i bilaget under KN-kode 1602 50 10.

(6) For udbenet, saltet og tørret oksekød er der traditionelle handelsforbindelser med Schweiz. I det omfang, det er nødvendigt at opretholde denne handel, bør restitutionen fastsættes til et beløb, som dækker forskellen mellem priserne på det schweiziske marked og medlemsstaternes eksportpriser.

(7) For visse andre stykker og konserver af kød eller slagteaffald, der er nævnt i bilaget under KN-kode 1602 50 31 til 1602 50 80, kan Fællesskabets deltagelse i den internationale handel opretholdes ved ydelse af en restitution, hvis beløb beregnes under hensyn til den restitution, som hidtil er blevet ydet til eksportører.

(8) For de øvrige produkter inden for oksekødssektoren bør der på grund af Fællesskabets ringe deltagelse i verdenshandelen ikke fastsættes en restitution.

(9) I Kommissionens forordning (EØF) nr. 3846/87⁽⁷⁾ fastsættes nomenklaturen over eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, og restitutionerne fastsættes på grundlag af de produktkoder, der er anført i denne nomenklatur.

(10) For at forenkle eksportformaliteterne for de erhvervsdrivende bør restitutionsbeløbene for alle former for frosset oksekød tilpasses de beløb, der ydes for fersk eller kølet kød, bortset fra kød fra voksne handyr.

(11) For at forbedre kontrollen med produkter under KN-kode 1602 50 bør det fastsættes, at der for disse produkter kun kan ydes restitution ved fremstilling i forbindelse med den ordning, der er omhandlet i artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 565/80 af 4. marts 1980 om forudbetaling af eksportrestitutioner for landbrugsprodukter⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1782/2003 (EUT L 270 af 21.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 4 af 8.1.1982, s. 11. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 744/2000 (EFT L 89 af 11.4.2000, s. 3).

⁽³⁾ EFT L 212 af 21.7.1982, s. 48. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 2772/2000 (EFT L 321 af 19.12.2000, s. 35).

⁽⁴⁾ EFT L 221 af 18.8.1984, s. 28. Senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3661/92 (EFT L 370 af 19.12.1992, s. 16).

⁽⁵⁾ EFT L 336 af 29.12.1979, s. 44. Senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3434/87 (EFT L 327 af 18.11.1987, s. 7).

⁽⁶⁾ EFT L 274 af 26.10.1996, s. 18. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 2333/96 (EFT L 317 af 6.12.1996, s. 13).

⁽⁷⁾ EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 118/2003 (EFT L 20 af 24.1.2003, s. 3).

⁽⁸⁾ EFT L 62 af 7.3.1980, s. 5. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 444/2003 (EUT L 67 af 12.3.2003, s. 3).

- (12) Restitution bør kun ydes for produkter, der frit kan forsendes inden for Fællesskabet. For at være restitutionsberettigede bør produkterne derfor være forsynet med den sundhedsmærkning, der er fastsat i henholdsvis Rådets direktiv 64/433/EØF⁽¹⁾, 94/65/EF⁽²⁾ og 77/99/EØF⁽³⁾.
- (13) Efter artikel 6, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1964/82 nedsættes den særlige restitution, hvis den mængde udbenet kød, der skal eksporteres, udgør mindre end 95 %, men ikke under 85 %, af de udbenede stykkers samlede vægt.
- (14) De forhandlinger om vedtagelse af yderligere indrømmelser, der føres i forbindelse med Europaaftalerne mellem Det Europæiske Fællesskab og de associerede lande i Central- og Østeuropa, har navnlig til formål at liberalisere handelen med produkter, der er omfattet af den fælles markedsordning for oksekød. I denne forbindelse blev det bl.a. besluttet at afskaffe eksportrestitutionerne for produkter til eksport til Rumænien. Dette land bør derfor fjernes fra fortegnelsen over de bestemmelsessteder, for hvilke der ydes restitution, og det bør fastsættes, at afskaffelsen af restitutionerne for dette land ikke må føre til, at der indføres differentierede restitutioner for eksport til andre lande.
- (15) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Oksekød —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Fortegnelsen over de produkter, ved hvis udførsel den i artikel 33 i forordning (EF) nr. 1254/1999 omhandlede eksportrestitution ydes, samt restitutionsbeløbene og destinationerne fastsættes som angivet i bilaget til nærværende forordning.

2. Produkterne skal opfylde de krav om sundhedsmærkning, der fastsættes i:

— bilag I, kapitel XI, til direktiv 64/433/EØF

— bilag I, kapitel VI, til direktiv 94/65/EF

— bilag B, kapitel VI, til direktiv 77/99/EØF.

Artikel 2

I det tilfælde, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, tredje afsnit, i forordning (EØF) nr. 1964/82, nedsættes restitutionssatsen for produkter henhørende under produktkode 0201 30 00 9100 med 14,00 EUR/100 kg.

Artikel 3

Den manglende fastsættelse af en eksportrestitution for Rumænien betragtes ikke som en differentieret restitution.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. december 2004.

På Kommissionens vegne
Mariann FISCHER BOEL
Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 121 af 29.7.1964, s. 2012/64. Senest ændret ved direktiv 95/23/EF (EFT L 243 af 11.10.1995, s. 7).

⁽²⁾ EFT L 368 af 31.12.1994, s. 10. Ændret ved forordning (EF) nr. 806/2003 (EUT L 122 af 16.5.2003, s. 1).

⁽³⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 85. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 807/2003 (EUT L 122 af 16.5.2003, s. 36).

BILAG

til Kommissionens forordning af 7. december 2004 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødssektoren

Produktkode	Bestemmelse	Måleenhed	Restitutionsbeløb (€)
0102 10 10 9140	B00	EUR/100 kg levende vægt	53,00
0102 10 30 9140	B00	EUR/100 kg levende vægt	53,00
0102 90 71 9000	B11	EUR/100 kg levende vægt	41,00
0201 10 00 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	71,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	43,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	23,50
0201 10 00 9120	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
0201 10 00 9130 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	97,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	56,50
	039	EUR/100 kg nettovægt	33,50
0201 10 00 9140	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	14,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	16,00
0201 20 20 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	97,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	56,50
	039	EUR/100 kg nettovægt	33,50
0201 20 20 9120	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	14,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	16,00
0201 20 30 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	71,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	43,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	23,50
0201 20 30 9120	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
0201 20 50 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	123,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	71,50
	039	EUR/100 kg nettovægt	41,00
0201 20 50 9120	B02	EUR/100 kg nettovægt	58,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	17,50
	039	EUR/100 kg nettovægt	19,50
0201 20 50 9130 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	71,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	43,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	23,50
0201 20 50 9140	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
0201 20 90 9700	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
0201 30 00 9050	400 ⁽³⁾	EUR/100 kg nettovægt	23,50
	404 ⁽⁴⁾	EUR/100 kg nettovægt	23,50

Produktkode	Bestemmelse	Måleenhed	Restitutionsbeløb (7)
0201 30 00 9060 (6)	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	13,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	15,00
	809, 822	EUR/100 kg nettovægt	37,00
0201 30 00 9100 (2) (6)	B08, B09	EUR/100 kg nettovægt	172,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	102,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	60,00
	809, 822	EUR/100 kg nettovægt	152,50
0201 30 00 9120 (2) (6)	220	EUR/100 kg nettovægt	205,00
	B08	EUR/100 kg nettovægt	94,50
	B09	EUR/100 kg nettovægt	88,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	56,50
0202 10 00 9100	039	EUR/100 kg nettovægt	33,00
	809, 822	EUR/100 kg nettovægt	83,50
	220	EUR/100 kg nettovægt	123,00
	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
0202 10 00 9900	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
0202 20 10 9000	B03	EUR/100 kg nettovægt	14,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	16,00
	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
0202 20 30 9000	B03	EUR/100 kg net weigh	14,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	16,00
	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
0202 20 50 9100	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
	B02	EUR/100 kg nettovægt	58,50
0202 20 50 9900	B03	EUR/100 kg nettovægt	17,50
	039	EUR/100 kg nettovægt	19,50
	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
0202 20 90 9100	B03	EUR/100 kg nettovægt	10,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	11,50
	B02	EUR/100 kg nettovægt	33,50
0202 30 90 9100	400 (3)	EUR/100 kg nettovægt	23,50
	404 (4)	EUR/100 kg nettovægt	23,50
0202 30 90 9200 (6)	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	13,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	15,00
	809, 822	EUR/100 kg nettovægt	37,00

Produktkode	Bestemmelse	Måleenhed	Restitutionsbeløb ⁽⁷⁾
0206 10 95 9000	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	13,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	15,00
	809, 822	EUR/100 kg nettovægt	37,00
0206 29 91 9000	B02	EUR/100 kg nettovægt	46,00
	B03	EUR/100 kg nettovægt	13,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	15,00
	809, 822	EUR/100 kg nettovægt	37,00
0210 20 90 9100	039	EUR/100 kg nettovægt	23,00
1602 50 10 9170 ⁽⁸⁾	B02	EUR/100 kg nettovægt	22,50
	B03	EUR/100 kg nettovægt	15,00
	039	EUR/100 kg nettovægt	17,50
1602 50 31 9125 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	88,50
1602 50 31 9325 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	79,00
1602 50 39 9125 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	88,50
1602 50 39 9325 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	79,00
1602 50 39 9425 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	30,00
1602 50 39 9525 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	30,00
1602 50 80 9535 ⁽⁸⁾	B00	EUR/100 kg nettovægt	17,50

⁽¹⁾ Tarifiering i denne underposition er betinget af fremlæggelse af den attest, der er anført i bilaget til Kommissionens forordning (EØF) nr. 32/82, som ændret.

⁽²⁾ Udbetalingen af restitution er betinget af overholdelse af de betingelser, der er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1964/82, som ændret.

⁽³⁾ I overensstemmelse med Kommissionens forordning (EØF) nr. 2973/79, som ændret.

⁽⁴⁾ I overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 2051/96, som ændret.

⁽⁵⁾ Restitutionerne ydes kun, hvis betingelserne i forordning (EØF) nr. 2388/84, som ændret, overholdes.

⁽⁶⁾ Indholdet af magert oksekød med undtagelse af fedt bestemmes efter analysemetoden i bilaget til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2429/86 (EFT L 210 af 1.8.1986, s. 39). Udtrykket det gennemsnitlige indhold vedrører mængden af prøven som defineret i artikel 2, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 765/2002 (EFT L 117 af 4.5.2002, s. 6). Prøven udtages fra den del af partiet, der indebærer den største risiko.

⁽⁷⁾ I henhold til artikel 33, stk. 10, i forordning (EF) nr. 1254/1999, som ændret, ydes der ingen restitutioner ved udførsel af produkter, der indføres fra tredjelande og genudføres til tredjelande.

⁽⁸⁾ Restitutionens ydelse er betinget af fremstilling i forbindelse med den ordning, der er omhandlet i artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 565/80, som ændret.

NB: Produktkoderne samt koderne for bestemmelsessteder i serie »A« er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3846/87 (EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1), som ændret.

De numeriske koder for bestemmelsessteder er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2081/2003 (EUT L 313 af 28.11.2003, s. 11).

De øvrige bestemmelsessteder er fastsat som følger:

B00: alle bestemmelsessteder (tredjelande, andre territorier, proviantering og bestemmelsessteder, der sidestilles med udførsel fra Fællesskabet), undtagen Rumænien.

B02: B08, B09 og bestemmelsessted 220.

B03: Ceuta, Melilla, Island, Norge, Færøerne, Andorra, Gibraltar, Vatikanstaten, Bulgarien, Albanien, Kroatien, Bosnien-Hercegovina, Serbien-Montenegro, Makedonien, kommunerne Livigno og Campione d'Italia, Helgoland, Grønland, proviantering og bunkring (bestemmelsessteder som omhandlet i artikel 36 og 45 og eventuelt i artikel 44 i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 (EFT L 102 af 17.4.1999, s. 11), som ændret).

B08: Tyrkiet, Ukraine, Belarus, Moldova, Rusland, Georgien, Armenien, Aserbajdsjan, Kasakhstan, Turkmenistan, Usbekistan, Tadsjikistan, Kirgisistan, Marokko, Algeriet, Tunesien, Libyen, Libanon, Syrien, Irak, Iran, Israel, Vestbredden/Gazastriben, Jordan, Saudi-Arabien, Kuwait, Bahrain, Qatar, De Forenede Arabiske Emirater, Oman, Yemen, Pakistan, Sri Lanka, Myanmar (Burma), Thailand, Vietnam, Indonesien, Filippinerne, Kina, Nordkorea, Hongkong.

B09: Sudan, Mauretanien, Mali, Burkina Faso, Niger, Tchad, Kap Verde, Senegal, Gambia, Guinea-Bissau, Guinea, Sierra Leone, Liberia, Côte d'Ivoire, Ghana, Togo, Benin, Nigeria, Cameroun, Den Centralafrikanske Republik, Ækvatorialguinea, São Tomé og Príncipe, Gabon, Republikken Congo, Den Demokratiske Republik Congo, Rwanda, Burundi, Saint Helena og tilhørende områder, Angola, Etiopien, Eritrea, Djibouti, Somalia, Uganda, Tanzania, Seychellerne og tilhørende områder, britiske områder i Det Indiske Ocean, Mozambique, Mauritius, Comorerne, Mayotte, Zambia, Malawi, Sydafrika, Lesotho.

B11: Libanon og Egypten.

DOMSTOLEN

PRAKTISKE ANVISNINGER

vedrørende direkte søgsmål og appelsager

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL HAR —

VEDTAGET FØLGENDE PRAKTISKE ANVISNINGER:

på grundlag af artikel 125a i Domstolens procesreglement, og

BENYTTELSE AF TEKNISKE KOMMUNIKATIONSMIDLER

ud fra følgende betragtninger:

1. Fremsendelse til Justitskontoret af en genpart af det underskrevne originaleksemplar af et processkrift, som omhandlet i procesreglementets artikel 37, stk. 6, kan ske:

(1) Af hensyn til en hensigtsmæssig behandling af de direkte søgsmål og appelsagerne bør der gives befuldmægtigede og advokater for parterne i sager, der er anlagt ved Domstolen, praktiske anvisninger med hensyn til udformningen af deres indlæg samt forberedelsen og afviklingen af retsmøderne.

— enten pr. telefax: fax (352) 43 37 66, eller

— som vedhæftet fil til en e-mail: (e-mail-adresse: ecj.registry@curia.eu.int).

(2) Disse anvisninger resumerer, forklarer og supplerer visse bestemmelser i procesreglementet og skal gøre det muligt for parternes befuldmægtigede og advokater at tage højde for de krav, som gælder ved Domstolen, og som bl.a. følger af den elektroniske behandling af procesdokumenterne og behovet for oversættelse og tolkning.

2. Fremsendelse pr. elektronisk post accepteres kun som fremsendelse af en scannet genpart af det underskrevne originaleksemplar. Den blotte fremsendelse af en elektronisk fil, af en fil indeholdende en elektronisk signatur, eller af en elektronisk fremstillet faksimile af underskriften opfylder ikke betingelserne i procesreglementets artikel 37, stk. 6.

(3) I medfør af procesreglementet og den instruks, som Domstolen har fastsat for sin justitssekretær, sørger justitssekretæren for modtagelsen af procesdokumenterne, påser, at de opfylder kravene i reglementets bestemmelser og bistår Domstolen og afdelingerne i tilrettelæggelsen af retsmøderne. I forbindelse med udførelsen af disse opgaver drager justitssekretæren omsorg for, at parternes befuldmægtigede og advokater overholder nærværende praktiske anvisninger, idet han i givet fald forlanger en berigtigelse af dokumenter, der ikke opfylder kravene, eller opfordrer den pågældende befuldmægtigede eller advokat til at overholde disse.

Det er ønskeligt, at dokumenterne er scannet med en 300 dpi-opløsning og at de, så vidt muligt, fremsendes i pdf-format (såvel billeder som tekst) ved hjælp af programmerne Acrobat eller Readiris 7 Pro.

(4) Repræsentanter for de befuldmægtigede for medlemsstaterne og institutionerne, som møder i sager ved Domstolen, samt Conseil des Barreaux de l'Union européenne (CCBE) er blevet hørt i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende praktiske anvisninger —

3. Indlevering af et dokument pr. telefax eller elektronisk post kan kun anses for at være rettidig, såfremt det underskrevne originaleksemplar indgår til Justitskontoret inden for den frist, der er fastsat i procesreglementets artikel 37, stk. 6, dvs. senest ti dage efter indleveringen. Det underskrevne originaleksemplar skal fremsendes uden ophold, straks efter fremsendelsen af genparten, uden at der er tilført rettelser eller ændringer, heller ikke selv om disse kun er af mindre betydning. I tilfælde af, at det underskrevne originaleksemplar afviger fra den tidligere indleverede genpart, vil kun datoen for indleveringen af det underskrevne originaleksemplar blive taget i betragtning.

4. En erklæring fra en part i henhold til procesreglementets artikel 38, stk. 2, hvorved denne indvilliger i, at forkyndelser for ham sker pr. telefax eller ved ethvert andet teknisk kommunikationsmiddel, skal indeholde en angivelse af det telefax-nummer og/eller den e-post-adresse, hvortil Justitskontoret kan fremsende sådanne forkyndelser. Modtagerens computer skal disponere over et program (f.eks. Acrobat eller Readiris 7 Pro), som gør det muligt at visualisere Justitskontorets forkyndelser, der fremsendes i pdf-format.

UDFORMNING AF INDLÆGGENE

5. De indlæg og dokumenter, som parterne indleverer (*), skal udformes på en sådan måde, at det er muligt for Domstolen at behandle dem elektronisk og navnlig at scanne dokumenterne og anvende tegngenkendelse.

Med henblik på at muliggøre benyttelsen af disse teknikker bør følgende krav være opfyldt:

- 1) Det anvendte papir er hvidt, ulinjeret og i A4-format. Der er kun tekst på den ene side af papiret (forsidetryk og ikke for- og bagsidetryk).
 - 2) Indlæggets og eventuelle bilags sider er samlet på en måde, så de uden besvær kan skilles ad (dvs. at de ikke må være indbundne eller fast hæftede på andre måder, f.eks. med lim, hæfteklammer eller lign.).
 - 3) Teksten er skrevet med en gængs skrifttype (som f.eks. Times New Roman, Courier eller Arial) i min. størrelse 12 for så vidt angår tekst og min. størrelse 10 for så vidt angår fodnoter, med en linjeafstand på 1,5 og en øverste, nederste, venstre og højre margen på min. 2,5 cm.
 - 4) Indlæggets sider nummereres øverst til højre, fortløbende og i stigende rækkefølge. Nummereringen omfatter ligeledes fortløbende samtlige sider i dokumenter, der er vedlagt som bilag til indlægget, således at det ved en optælling af siderne kan sikres, at alle sider kommer med, når bilagene scannes.
6. Følgende oplysninger skal fremgå af indlæggets første side:
- 1) Indlæggets art (stævning, appelskrift, svarskrift, indstævntes svarskrift, replik, duplik, begæring om intervention, intervenientens skriftlige indlæg, bemærkninger til

intervenientens skriftlige indlæg, formalitetsindsigelse osv.)

Såfremt der i indstævntes svarskrift er nedlagt påstand om hel eller delvis ophævelse af Rettens afgørelse, støttet på et anbringende, som ikke er gjort gældende i appelskriftet, skal det angives i overskriften til svarskriftet, at der er tale om en kontraappel.

- 2) Sagens nummer (C-.../...), såfremt dette er blevet meddelt af Justitskontoret.
 - 3) Sagsøgerens og sagsøgtens navne. I appelsager: angivelse af den anfægtede afgørelse og af parterne for Retten.
 - 4) Navnet på den part, der indleverer indlægget.
7. Hvert afsnit i indlægget nummereres.
8. Indlægget afsluttes med partens befuldmægtigedes eller advokats underskrift.

DE VIGTIGSTE INDLÆGS STRUKTUR OG INDHOLD

A. Direkte søgsmål

Stævning

9. Stævnings indhold skal opfylde de krav, der er fastsat i procesreglementets artikel 38, stk. 1 og 2.
10. Stævnings indledende del skal således indeholde:
- 1) sagsøgerens navn og adresse
 - 2) sagsøgerens befuldmægtigedes eller advokats navn samt en angivelse af, i hvilket egenskab han møder
 - 3) angivelse af den part eller de parter, mod hvem stævningen udtages
 - 4) de erklæringer, som er omhandlet i procesreglementets artikel 38, stk. 2 (valgt adresse i Luxembourg og/eller angivelse af, at den befuldmægtigede eller advokaten indvilliger i, at forkyndelser sker pr. telefax eller ved ethvert andet teknisk kommunikationsmiddel).
11. En stævning i et annullationssøgsmål skal være vedlagt en kopi af den anfægtede retsakt med angivelse af, at det er denne retsakt, som anfægtes.

(*) Domstolens postadresse er:
De Europæiske Fællesskabers Domstol
L-2925 Luxembourg.

12. Det anbefales, at stævningen vedlægges en sammenfatning af anbringenderne og de væsentligste argumenter med henblik på at lette udformningen af den meddelelse til Tidende, som udarbejdes af Justitskontoret i henhold til procesreglementets artikel 16, stk. 6. Sammenfatningen må højst fylde to sider.
13. Stævningen skal i dens indledende eller afsluttende del indeholde en nøjagtig angivelse af sagsøgerens påstande.
14. Den indledende del af stævningen bør efterfølges af en kort sagsfremstilling.
15. Den retlige argumentation bør struktureres i henhold til de anbringender, som gøres gældende. Det anbefales, at der efter sagsfremstillingen foretages en kortfattet og skematisk opregning af de påberåbte anbringender.

Svarskrift

16. Svarskriftets indhold skal opfylde de krav, der er fastsat i procesreglementets artikel 40, stk. 1.
17. Svarskriftets indledende del skal således, ud over sagens nummer og sagsøgerens navn, indeholde:
 - 1) sagsøgtets navn og adresse
 - 2) sagsøgtets befuldmægtigedes eller advokats navn samt en angivelse af, i hvilken egenskab han møder
 - 3) erklæringerne vedrørende valgt adresse i Luxembourg og/eller angivelse af, at den befuldmægtigede eller advokaten indvilliger i, at forkyndelser foretages pr. telefax eller ved ethvert andet teknisk kommunikationsmiddel (procesreglementets artikel 40, stk. 1, andet afsnit).
18. Svarskriftet skal i dets indledende eller afsluttende del indeholde en nøjagtig angivelse af sagsøgtets påstande.
19. Argumentationen bør så vidt muligt struktureres i henhold til de anbringender, der er gjort gældende i stævningen.
20. De faktiske og retlige omstændigheder gentages i svarskriftet kun i det omfang, fremstillingen heraf i stævningen bestrides eller kræver præcisering. Såfremt en part vil bestride faktiske omstændigheder, som er fremført af modparten, skal dette ske udtrykkeligt og med en nøjagtig angivelse af de faktiske omstændigheder, der er tale om.

Replik og duplik

21. De faktiske og retlige omstændigheder må kun gentages i replikken og duplikken i det omfang, fremstillingen heraf i tidligere processkrifter bestrides eller undtagelsesvis kræver præcisering. Såfremt parten vil bestride faktiske eller retlige omstændigheder, skal dette ske udtrykkeligt og med en nøjagtig angivelse af de faktiske eller retlige omstændigheder, der er tale om.

Interventionsindlæg

22. Interventionsindlæg må kun fremføre argumenter, som er nye i forhold til dem, som den part, intervenienten er indtrådt til støtte for, har gjort gældende. Der kan eventuelt blot henvises til de øvrige argumenter.

De faktiske og retlige omstændigheder må kun gentages i interventionsindlægget i det omfang, fremstillingen heraf i parternes processkrifter bestrides eller undtagelsesvis kræver præcisering. Alle de faktiske eller retlige omstændigheder, som bestrides, skal udtrykkeligt angives.

B. Appelsager

Appelskrift

23. Appelskriftets indhold skal opfylde de krav, der er fastsat i procesreglementets artikel 112, stk. 1.
24. Appelskriftets indledende del skal indeholde:
 - 1) appellantens navn og adresse
 - 2) appellantens befuldmægtigedes eller advokats navn samt en angivelse af, i hvilken egenskab han møder
 - 3) angivelse af den afgørelse fra Retten, der appelleres (art, dommerkollegium, afsigelsesdato og sagens nummer) og af parterne for Retten
 - 4) angivelse af, hvornår Rettens afgørelse er blevet forkyndt for appellanten
 - 5) erklæringerne vedrørende valgt adresse i Luxembourg og/eller angivelse af, at den befuldmægtigede eller advokaten indvilliger i, at forkyndelser foretages pr. telefax eller ved ethvert andet teknisk kommunikationsmiddel.
25. Appelskriftet skal være vedlagt en kopi af den afgørelse fra Retten, som appelleres.

26. Det anbefales, at appelskriftet vedlægges en sammenfatning af anbringenderne og de væsentligste argumenter med henblik på at lette udformningen af den meddelelse til *Den Europæiske Unions Tidende*, som er omhandlet i procesreglementets artikel 16, stk. 6. Sammenfatningen må højst fylde to sider.
27. Appelskriftet skal i dets indledende eller afsluttende del indeholde en nøjagtig angivelse af appellanternes påstande (procesreglementets artikel 113, stk. 1).
28. Det er i almindelighed ikke nødvendigt at foretage en beskrivelse af baggrunden for appellen eller af tvistens genstand; det er tilstrækkeligt at henvise til Rettens afgørelse.
29. Den retlige argumentation bør struktureres i henhold til de anbringender, der gøres gældende til støtte for appellen, herunder i henhold til de påberåbte retlige fejl. Det anbefales at foretage en kortfattet og skematisk opregning af disse anbringender i appelskriftets indledende del.

Indstævntes svarskrift

30. Svarskriftet skal opfylde de krav, som er fastsat i procesreglementets artikel 115, stk. 2.
31. Svarskriftets indledende del skal således, ud over sagens nummer og angivelse af appellanten, indeholde:
- 1) indstævntes navn og adresse
 - 2) indstævntes befuldmægtigedes eller advokats navn samt en angivelse af, i hvilken egenskab han møder
 - 3) angivelse af, hvornår appellen er blevet forkyndt for indstævnte
 - 4) erklæringerne vedrørende valgt adresse i Luxembourg og/eller angivelse af, at den befuldmægtigede eller advokaten indvilliger i, at forkyndelser foretages pr. telefax eller ved ethvert andet teknisk kommunikationsmiddel.
32. Svarskriftet skal i dets indledende eller afsluttende del indeholde en nøjagtig angivelse af indstævntes påstande.
33. Hvis der i svarskriftet er nedlagt påstand om, at Rettens afgørelse helt eller delvis ophæves, støttet på et anbringende, som ikke er gjort gældende i appellen, skal dette angives i overskriften til svarskriftet (»Indstævntes svarskrift — kontraappel«).
34. Den retlige argumentation bør så vidt muligt struktureres i henhold til de anbringender, appellanten har gjort

gældende, og/eller, i givet fald, i henhold til de anbringender, der er gjort gældende i en kontraappel.

35. Eftersom de faktiske og retlige omstændigheder allerede er gengivet i den appellerede dom, gentages de kun helt undtagelsesvis i indstævntes svarskrift, såfremt fremstillingen heraf i appelskriftet bestrides eller kræver præcisering. Såfremt indstævnte vil bestride faktiske eller retlige omstændigheder, skal dette ske udtrykkeligt og med en nøjagtig angivelse af de faktiske eller retlige omstændigheder, der er tale om.

Replik og duplik

36. De faktiske og retlige omstændigheder gentages i almindelighed ikke i replikken eller duplikken. Det skal i givet fald udtrykkeligt og præcist angives, hvilken faktisk eller retlig omstændighed, der bestrides.

Interventionsindlæg

37. Interventionsindlæg må kun fremføre argumenter, som er nye i forhold til dem, som den part, intervenienten er indtrådt til støtte for, har gjort gældende. Der kan eventuelt blot henvises til de øvrige argumenter.

De faktiske og retlige omstændigheder må kun gentages i interventionsindlægget i det omfang, fremstillingen heraf i parternes processkrifter bestrides eller undtagelsesvis kræver præcisering. Alle de faktiske eller retlige omstændigheder, som bestrides, skal udtrykkeligt angives.

FREMLÆGGELSE AF BILAG TIL INDLÆG

38. Den retlige argumentation, som Domstolen skal tage stilling til, skal fremgå af de skriftlige indlæg og ikke af bilagene.
39. Som bilag til indlæg kan kun fremlægges dokumenter, der er nævnt i et indlæg, og som er nødvendige med henblik på at bevise eller belyse indholdet heraf.
40. Fremlæggelse af bilag vil kun blive accepteret, såfremt der samtidig fremlægges en bilagsfortegnelse (procesreglementets artikel 37, stk. 4). Denne fortegnelse skal for hvert enkelt dokument, der fremlægges som bilag, indeholde følgende oplysninger:
- 1) bilagets nummer
 - 2) en kort beskrivelse af bilaget med angivelse af dets art (f.eks. »skrivelse« med angivelse af dato, ophavsmand, modtager og antal sider i bilaget)

3) angivelse af, på hvilken side og i hvilket afsnit i indlægget dokumentet er nævnt, og hvor der er redgjort for, hvorfor det fremlægges.

41. Såfremt der med et indlæg af hensyn til Domstolen fremlægges kopier af retsafgørelser, af henvisninger til juridisk litteratur eller af lovgivning, skal disse adskilles fra de øvrige bilag.

42. Enhver henvisning til et fremlagt dokument sker med benyttelse af det pågældende bilags nummer, som det fremgår af den bilagsfortegnelse, hvori bilaget optræder, herunder med angivelse af det indlæg, med hvilket bilaget er fremlagt. I appelsager skal det, når dokumentet er blevet fremlagt for Retten, ligeledes angives, hvorledes dokumentet blev betegnet for Retten.

INDLÆGGENES UDFORMNING OG LÆNGDE

43. Af hensyn til en hurtig sagsbehandling bør den, der udfærdiger et indlæg, navnlig tage følgende forhold i betragtning:

— Indlægget udgør grundlaget for behandlingen af sagen og bør, for at lette sagsbehandlingen, være struktureret og kortfattet og ikke indeholde gentagelser.

— Indlægget bliver i reglen oversat, og det anbefales, med henblik på at lette oversættelsen og gøre den så tro mod originalen som muligt, at anvende sætninger med en simpel struktur og et enkelt og præcist ordvalg.

— Den tid, som er nødvendig for oversættelsen, og den tid, der medgår til sagsbehandlingen, er proportional med længden af de indgivne indlæg, og jo kortere indlæggene er, jo hurtigere kan sagen behandles.

44. Det er Domstolens erfaring, at medmindre der foreligger særlige omstændigheder, kan et indlæg hensigtsmæssigt begrænses til 10-15 sider, idet replikken, duplikken og svarskriftet i appelsager dog kan begrænses til 5-10 sider.

BEGÆRING OM, AT EN SAG AFGØRES EFTER EN HASTE-PROCEDURE

45. Den part, der i et særskilt dokument i henhold til procesreglementets artikel 62a fremsætter begæring om, at Domstolen træffer afgørelse efter en hasteprocedure, skal give en kort begrundelse for sagens særlige uopsættelighed. En sådan begæring må ikke, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, fylde mere end 5 sider.

46. Eftersom hasteproceduren hovedsageligt er en mundtlig forhandling, skal den part, der fremsætter begæringen, begrænse sit indlæg til en kort fremstilling af de anbringender, der gøres gældende. Et sådant indlæg må ikke,

medmindre der foreligger særlige omstændigheder, fylde mere end 10 sider.

BEGÆRING OM AT AFGIVE REPLIK I APPELSAGER

47. Præsidenten kan efter begæring tillade, at der afgives replik, hvis dette er nødvendigt for at give appellanten mulighed for at gøre sine synspunkter gældende eller for at skabe grundlag for afgørelsen om appellen.

En sådan begæring må ikke, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, fylde mere end 2-3 sider, og skal begrænse sig til en kortfattet angivelse af de særlige grunde til, at det efter appellansens opfattelse er nødvendigt at afgive replik. Begæringen skal være umiddelbart forståelig, således at det ikke er nødvendigt at slå efter i appelskriftet eller i indstævntes svarskrift.

ANMODNING OM AFHOLDELSE AF ET RETSMØDE, HVORI PARTERNE GIVES ADGANG TIL AT AFGIVE MUNDTLIGE INDLÆG

48. Domstolen kan beslutte at undlade at afholde et retsmøde, hvori parterne gives adgang til at afgive mundtlige indlæg, såfremt ingen af parterne har fremsat anmodning om at få lejlighed til at udtale sig (procesreglementets artikel 44a og 120). I praksis afholdes der kun sjældent et sådant retsmøde, såfremt der ikke er fremsat en anmodning som nævnt.

Anmodningen skal angive grundene til, at parten ønsker at få lejlighed til at udtale sig. Begrundelsen skal være støttet på en konkret vurdering af nytten for den pågældende part af, at der afholdes et sådant retsmøde, og angive de elementer i sagens akter eller i argumentationen, som parten finder det nødvendigt at udbygge eller imødegå mere udførligt i et retsmøde. En begrundelse af generel karakter, som vedrører sagens betydning eller betydningen af de spørgsmål, som skal afgøres, er ikke tilstrækkelig.

FORBEREDELSE OG AFVIKLING AF RETSMØDERNE

49. Umiddelbart inden retsmødet indkalder Domstolen de befuldmægtigede eller advokaterne til en kort drøftelse med dommerkollegiet med henblik på tilrettelæggelsen af retsmødet. Den refererende dommer og generaladvokaten kan benytte denne lejlighed til at præcisere, hvilke punkter de ønsker behandlet i de mundtlige indlæg.

50. Varigheden af de mundtlige indlæg er begrænset til højst 30 minutter i sager for Domstolens plenum, den store afdeling og en afdeling med fem dommere, og til højst 15 minutter i sager for en afdeling med tre dommere. Varigheden af en intervenients mundtlige indlæg er, i sager for samtlige dommerkollegier, begrænset til højst 15 minutter.

Der kan efter anmodning undtagelsesvist bevilges en forlængelse af taletiden i forhold til de nævnte grænser. Anmodningen skal være ledsaget af en udførlig begrundelse og fremsættes til formanden for det pågældende dommerkollegium. Anmodningen skal indgå til Domstolen hurtigst muligt og, for at kunne blive taget i betragtning, senest 14 dage før retsmødet.

I indkaldelsen til retsmødet opfordres de befuldmægtigede og advokaterne til at meddele Domstolens Justitskontor den forventede varighed af deres mundtlige indlæg. Disse oplysninger anvendes ved planlægningen af Domstolens og afdelingernes arbejde, og den meddelte taletid kan ikke overskrides.

51. De dommere, der har sæde under retsmødet, og generaladvokaten har gennem de skriftlige indlæg allerede et indgående kendskab til sagen, dens genstand og til parternes anbringender og argumenter. Formålet med retsmødet er ikke at fremsætte partens synspunkter på ny, men at kaste lys over de punkter, som den befuldmægtigede eller advokaten finder særligt vigtige, herunder de punkter, som er nævnt i en eventuel anmodning om afholdelse af retsmøde (jf. punkt 48 ovenfor). Gentagelse af, hvad der allerede er gjort gældende i de skriftlige indlæg, bør undgås.

Det er tilstrækkeligt om fornødent at henvise hertil i det mundtlige indlæg.

Det anbefales, at det mundtlige indlæg indledes med en angivelse af den plan, som vil blive fulgt.

52. Dommerkollegiets medlemmer følger ofte indlæggene ved hjælp af simultantolkningen. Med henblik på at muliggøre tolkningen er det nødvendigt at tale langsomt og i et naturligt tempo samt at anvende korte sætninger med en enkel struktur.

Oplæsning af et manuskript må frarådes. Det er at foretrække, at indlægget gives som frit foredrag på grundlag af velstrukturerede noter. Er indlægget imidlertid forberedt skriftligt, anbefales det, at der ved udformningen af teksten tages hensyn til, at den skal fremføres mundtligt og derfor skal nærme sig en mundtlig fremstilling så meget som muligt. Med henblik på at lette tolkningen opfordres de befuldmægtigede og advokaterne til forudgående pr. telefax at fremsende en eventuel tekst eller de skriftlige notater, som skal danne grundlag for det mundtlige indlæg, til Tolkeafdelingen (fax (352) 43 03-3697).

Udfærdiget i Luxembourg, den 15. oktober 2004.

II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 10. december 2003

om Frankrigs statsstøtte til France 2 og France 3

(meddelt under nummer K(2003) 4497)

(Kun den franske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2004/838/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler⁽¹⁾ og under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

- (1) Den 10. marts 1993 indgav Télévision Française 1 SA (herefter »TF1«) en klage til Kommissionen om finansieringen og driften af public service-tv-kanalerne France 2 og France 3⁽²⁾. Klagen vedrørte overtrædelser af EF-traktatens artikel 81, artikel 86, stk. 1, og artikel 87.
- (2) I medfør af EF-traktatens artikel 81 mente TF1, at France 2 og France 3 havde iværksat forskellige former for samordnet praksis, der havde til formål eller til følge at begrænse konkurrencen. I medfør af EF-traktatens artikel 86 anførte TF1, at den franske stat opretholdt foranstaltninger, der var i modstrid med princippet om ligebehandling af offentlige og private virksomheder, og foranstaltninger, der medførte eller opfordrede til konkurrencebegrænsende aftaler. Endelig anførte TF1 med henvisning til EF-traktatens artikel 87, at tv-licensen, forskellige tilskud og kapitalindskud samt tilladelserne til underskud, som France 2 og France 3 nød godt af i begyndelsen af 1990'erne, udgjorde statsstøtte. Det forhold, at Conseil Supérieur de l'Audiovisuel (herefter »CSA«) ikke havde mulighed for at pålægge public service-tv-kanaler bøder, betegnede TF1 endvidere som en foranstaltning, hvis virkning kan sidestilles med statsstøtte. TF1 mente, at denne statsstøtte gjorde det muligt for public service-tv-kanaler at se bort fra ethvert krav om rentabilitet, hvorved de kunne overbyde ved indkøb af tv-rettigheder og tilbyde introduktionspriser og kunstigt lave priser for tv-reklamer og sponsoraktiviteter.

⁽¹⁾ EFT C 340 af 27.11.1999, s. 57.

⁽²⁾ Af hensyn til klarheden henvises der i denne beslutning udelukkende til »France 2« og »France 3«, der i september 1992 skiftede navn til »Antenne 2« og »France Régions 3«.

- (3) Den 16. juli 1993 sendte Kommissionen en anmodning om oplysninger til TF1, som svarede ved brev af 30. september 1993. Der blev sendt en anmodning om oplysninger til de franske myndigheder den 12. august 1993, der blev besvaret ved brev af 9. december 1993.
- (4) Den 17. marts 1994 sendte TF1 et brev til Kommissionen med hovedelementerne i klagen.
- (5) Ved brev af 23. september 1994 og i et dokument af 12. december 1994 afgav TF1 yderligere oplysninger. I samme periode blev der afholdt flere møder mellem repræsentanter for Kommissionen og repræsentanter for TF1.
- (6) Ved brev af 9. juni 1995 forhørte TF1 sig om behandlingen af klagen. Kommissionen svarede i brev af 5. juli 1995, at den undersøgelse, Kommissionen havde bestilt om finansiering af public service-tv-kanaler i alle medlemsstaterne, endnu ikke forelå.
- (7) Ved brev af 3. oktober 1995 opfordrede TF1 Kommissionen til at handle. Ved brev af 11. december 1995 meddelte Kommissionen klageren, at den ved brev af 21. november 1995 havde anmodet de franske myndigheder om yderligere oplysninger. I et dokument af 27. november 1995 fremkom TF1 med yderligere oplysninger.
- (8) Den 2. februar 1996 anlagde TF1 en passivitetssag ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.
- (9) Ved brev af 16. februar 1996 besvarede de franske myndigheder den anmodning om oplysninger, der blev fremsendt til dem den 21. november 1995. Ved brev af 22. februar, 28. juni og 4. og 18. oktober 1996 anmodede Kommissionen igen de franske myndigheder om oplysninger. De svarede ved forskellige breve og faxer af 21. marts, 28. marts, 12. april, 18. juli og 20. december 1996.
- (10) Ved brev af 10. marts 1997 indgav TF1 en yderligere klage til Kommissionen.
- (11) I brev til TF1 af 15. maj 1997 anførte Kommissionen, at der ikke var tale om statslige foranstaltninger i modstrid med EF-traktatens artikel 86 sammenholdt med artikel 81 og 82.
- (12) Ved brev af 21. oktober 1997 fremsendte de franske myndigheder yderligere oplysninger til Kommissionen.
- (13) Den 10. juli 1998 blev der afholdt et møde mellem Kommissionen og TF1.
- (14) Ved beslutning vedtaget den 2. februar 1999 afviste Kommissionen de anbringender, der var fremført i TF1's klage, som var baseret på EF-traktatens artikel 81 og 82.
- (15) Den 26. februar 1999 pålagde Kommissionen de franske myndigheder at fremsende oplysninger, hvilket skete den 29. april 1999.
- (16) Med Amsterdam-traktatens ikrafttrædelse den 1. maj 1999 blev protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne (herefter »protokollen») vedlagt som bilag til traktaten.

- (17) Den 3. juni 1999 dømte Retten i Første Instans Kommissionen for passivitet efter at have fastslået, at Kommissionen havde undladt at tage stilling til den del af TF1's klage, der vedrørte statsstøtte⁽³⁾.
- (18) Ved brev af 27. september 1999 meddelte Kommissionen Frankrig, at man havde besluttet at indlede proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende den investeringsstøtte, som France 2 og France 3 havde modtaget samt de kapitalindskud, der var foretaget i France 2 i perioden 1988-1994.
- (19) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*⁽⁴⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til de omhandlede foranstaltninger.
- (20) Der blev afholdt et møde mellem de franske myndigheder og Kommissionen den 19. november 1999. De franske myndigheder fremsatte deres bemærkninger i brev af 10. december 1999. Den 1. februar 2000 fremsendte Association des Télévisions Commerciales Européennes (herefter »ACT«) sine bemærkninger til Kommissionen. De franske myndigheder svarede på disse bemærkninger i brev af 15. juni 2000.
- (21) Den 10. februar 2000 blev der afholdt et møde mellem Kommissionen og repræsentanter for TF1, og igen den 6. april og den 2. oktober 2000 mellem Kommissionen og repræsentanter for de franske myndigheder og France Télévisions.
- (22) Kommissionens meddelelse om anvendelse af statsstøttereglerne på public service-radio- og tv-virksomhed⁽⁵⁾ (herefter »meddelelsen«) blev offentliggjort den 15. november 2001. Den definerer de principper, som Kommissionen vil følge ved vurderingen af offentlige finansieringsforanstaltninger til fordel for public service-tv-virksomhed.
- (23) Ved brev af 29. juli, 18. oktober og 16. december 2002 og efterfølgende af 21. januar, 20. marts og 15. april 2003 anmodede Kommissionen de franske myndigheder om nye oplysninger. Myndighederne svarede ved brev af 19. august 2002, derefter af 2. januar, 11. februar, 12. februar, 19. maj, 26. august og 7. november 2003.
- (24) Endvidere blev der den 20. november 2002 og den 11. juni 2003 afholdt møder mellem Kommissionen og repræsentanter for de franske myndigheder og France Télévisions. Den 14. april 2003 blev der afholdt et møde mellem Kommissionen og repræsentanter for TF1.
- (25) Denne beslutning vedrører udelukkende de finansielle foranstaltninger, der gav anledning til beslutningen om at indlede proceduren, nemlig den investeringsstøtte, som France 2 og France 3 har modtaget, samt kapitalindskuddene i France 2 mellem 1988 og 1994. Beslutningen vedrører ikke licensafgiften for retten til at bruge tv-apparater ifølge den franske lov nr. 49-1032 af 30. juli 1949, da den ikke var omfattet af beslutningen om at indlede proceduren.
- (26) For imidlertid at få et fuldstændigt overblik over de finansielle relationer mellem den franske stat og public service-kanalerne i den periode beslutningen dækker, skal Kommissionen tage højde for både investeringsstøtten og kapitalindskuddene samt licensen. Kommissionen vil derfor i denne beslutning henvise til tv-licensen, hvis det er nødvendigt for analysen af de finansielle foranstaltninger, der er nævnt i betragtning 25.

⁽³⁾ Dom af 3.6.1999 i sag TF1-17/96, TF1 mod Kommissionen, Sml. 1999 II, s. 1757.

⁽⁴⁾ Se fodnote 1.

⁽⁵⁾ EFT C 320 af 15.11.2001, s. 5.

II. DETALJERET BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

- (27) Finansieringen af France 2 og France 3 er todelt, da den både er baseret på licensen og reklame- og sponsorindtægter. Licensen er den almindelige finansieringsform for de franske public service-kanaler. I perioden 1988-1994 modtog France 2 og France 3 imidlertid endvidere investeringsstøtte og France 2 fik tilført kapital.

A. Investeringsstøtte og andre former for støtte

- (28) Fra 1988 til 1994 modtog France 2 og France 3 investeringsstøtte og andre former for støtte fra den franske stat, således som det fremgår af nedenstående tabel 1 og 2.

TABEL 1

Støtte til France 2

(mio. FRF) (°)

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994
Investeringsstøtte	130	136	—	178,3	195	139	—
Anden støtte	—	—	0,74	86,52	—	—	21
Støtte i alt	130	136	0,74	264,82	195	139	21

(*) De udsving, der ses i nogle af tallene i disse tabeller i forhold til tallene i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, skyldes oplysninger fra de franske myndigheder i løbet af sagsforløbet.

TABEL 2

Støtte til France 3

(mio. FRF) (°)

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994
Investeringsstøtte	50	100	40	80	145	159	—
Anden støtte	—	—	—	—	—	4,5	—
Støtte i alt	50	100	40	80	145	163,5	—

(*) De udsving, der ses i nogle af tallene i disse tabeller i forhold til tallene i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, skyldes oplysninger fra de franske myndigheder i løbet af sagsforløbet.

B. Kapitalindskud

- (29) France 2 fik ligeledes i den omhandlede periode tre gange tilført kapital. Første gang i 1991 indskød staten 500 mio. FRF, anden gang i 1993 55 mio. FRF og tredje gang i 1994 355 mio. FRF.
- (30) Med undtagelse af licensen modtog France 2 og France 3 ikke andre former for offentlig finansiering af deres aktiviteter.

III. BEMÆRKNINGER FRA INTERESSEREDE PARTER

- (31) I forbindelse med den formelle undersøgelsesprocedure modtog Kommissionen den 1. februar 2000 bemærkninger fra ACT, der repræsenterer størstedelen af de kommercielle tv-kanaler i EU.

- (32) Indledningsvis vurderer ACT, at de private kanaler TF1, M6 og Canal+ er blevet pålagt public service-forpligtelser uden at have modtaget en finansiel kompensation fra staten, og at de public service-forpligtelser, der er pålagt France 2 og France 3, på ingen måde kan begrunde en offentlig finansiering. ACT beklager endvidere, at visse oplysninger, f.eks. om de ekstra omkostninger, public service-kanalerne har som følge af deres public service-forpligtelser eller indholdet af kanalernes omstrukturingsplan, ikke figurerer i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. ACT bekræfter derimod Kommissionens analyse af den omhandlede støttes følger for konkurrencen og påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne.
- (33) ACT anfører først og fremmest, at licensen udgør statsstøtte efter liberaliseringen af den audiovisuelle sektor, og at der er tale om en ny støtte, da licensen udbetales til kanalerne hvert år. ACT konkluderer, at Kommissionen burde have ladet licensen indgå i de foranstaltninger, der er omfattet af den formelle undersøgelsesprocedure. ACT vurderer endvidere, at licensen ikke kan erklæres forenelig med det fælles marked på grundlag af traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), og heller ikke traktatens artikel 86, stk. 2. Finansieringen af France 2 og France 3 forekommer ACT at være ubegrundet, da de private kanaler har de samme public service-forpligtelser som de offentlige kanaler, dog uden at de modtager den samme finansielle kompensation fra staten.
- (34) Hvad angår investeringsstøtten og kapitalindskuddene, mener ACT ikke, at disse støtteforanstaltninger er knyttet til et bestemt kulturelt projekt, og støtten kan derfor ikke retfærdiggøres i medfør af traktatens artikel 87, stk. 3, litra d). ACT mener derimod, at der er tale om driftsstøtte, og at undtagelsen for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder ikke kan finde anvendelse i dette tilfælde, da de franske myndigheder ikke har fremsendt omstrukturingsplanen for tv-kanalerne til Kommissionen.
- (35) Efter at have mindet om den metode, Kommissionen skal anvende for at vurdere statsstøtte på grundlag af traktatens artikel 86, stk. 2, anfører ACT endelig, at investeringsstøtten og kapitalindskuddene i denne sag ikke opfylder de kriterier, der er opstillet i denne artikel, da der er tale om ekstraordinære og midlertidige støtteforanstaltninger, der ikke blev udbetalt for at finansiere yderligere public service-forpligtelser.
- (36) ACT konkluderer med at anmode Kommissionen om at vedtage en endelig negativ beslutning vedrørende investeringsstøtten til France 2 og France 3 og kapitalindskuddene til France 2, at indlede en formel undersøgelsesprocedure vedrørende licensen og at fremlægge yderligere oplysninger om de to kanalers public service-forpligtelser og om indholdet af omstrukturingsplanen.

IV. KOMMENTARER FRA FRANKRIG

A. Om indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure

- (37) De franske myndigheder fremlagde deres bemærkninger til indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure i brev af 10. december 1999. De anfører, at deres breve af 20. december 1996 og 29. april 1999 indgår i disse kommentarer. Argumenterne i disse to breve gengives kun her, hvis de ikke allerede er fremført i brev af 10. december 1999.
- (38) De franske myndigheder redegør først for følgerne af liberaliseringen af den audiovisuelle sektor. De mener, at privatiseringen af TF1 på brutal og uforudsigelig vis ødelagde France 2's økonomiske balance, da TF1's reklameindtægter fra 1987 tog et kraftigt opsving, mens France 2's reklameindtægter blev udhulet. De franske myndigheder har to forklaringer på denne udvikling: For det første blev TF1's programflade ændret af kommercielle hensyn og rettet mod »husmødre under 50 år«, der udgjorde den seergruppe, som annoncørerne var mest interesseret i, mens de offentlige kanaler henvender sig til en bredere og mere forskelligartet seerskare. For det andet foreskriver de lovgivningsmæssige og administrative bestemmelser en mere begrænset adgang til reklameindtægter for offentlige operatører end for private operatører.

- (39) Endvidere var der en kraftig inflation i omkostningerne til køb og produktion af programmer. Da antallet af operatører blev fordoblet på fire år, blev konkurrencen hårdere på markedet for programmer, mens nye operatører kom på markedet med ny likviditet. Resultatet var, at programpriserne steg uanset genre. For at opveje denne inflation trak de to public service-kanaler på deres lager af programmer. Da de havde færre økonomiske ressourcer, der sjældnere blev fornyet, blev programmerne mindre attraktive, hvilket førte til et faldende seertal for France 2 og dermed til faldende reklameindtægter. Faldende reklameindtægter og højere omkostninger betød således en forværring af de to public service-kanalers økonomiske situation.
- (40) De franske myndigheder hævder, at staten var nødt til at gribe ind for at sikre public service-kanalernes overlevelse og udførelsen af deres public service-opgaver for på den måde at sikre pluralisme. Disse public service-opgaver viser sig ved en generel kvalitativ forpligtelse og en specifik programsætning. De bygger på den opfattelse, at tilstedeværelsen af public service-kanaler med et generelt programudbud rettet mod et tilstrækkelig bredt publikum er en betingelse for pluralisme, programbredde og en differentieret støtte til audiovisuel og cinematografisk skabelse. Udførelsen af disse opgaver medfører ekstra omkostninger for public service-kanalerne og et tab på reklamesiden. Fra 1988 til 1994 var forværringen af deres økonomiske situation ved at bringe selve deres eksistens i fare og skade en korrekt udførelse af deres public service-opgaver. Staten måtte derfor gribe ind og yde investeringsstøtte og foretage kapitalindskud. Stigningen i licensen kunne imidlertid ikke opveje den hurtige stigning i programomkostningerne og dæmme op for kanalernes økonomiske deroute. De franske myndigheder fandt statens indgriben til fordel for France 2 og France 3 forenelig med fællesmarkedet, både traktatens artikel 86, stk. 2, og artikel 87, stk. 3, litra c), samt rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽⁶⁾.
- (41) De franske myndigheder begrundede investeringsstøtten til France 2 og France 3 med nødvendigheden af at hjælpe tv-kanalerne med at klare de stigende programomkostninger. Som følge af en revision udført af Coopers & Lybrand udarbejdede de to public service-kanaler en strategiplan i juli 1991, der for begge kanalers vedkommende indeholdt et forslag til intern omstrukturering og en social plan, der skulle give besparelser, og som fastsatte en strategi for bedre at kunne modsvare seernes forventninger, samtidig med at kanalernes public service-karakter blev understreget. Staten ledsagede gennemførelsen af denne strategiplan gennem yderligere finansiering i form af den allerede nævnte investeringsstøtte, og for France 2's vedkommende et kapitalindskud for at rette op på selskabets resultat. Da det første kapitalindskud på 500 mio. FRF viste sig at være utilstrækkeligt, besluttede staten at foretage yderligere to kapitalindskud i France 2 i 1993 og 1994, således at sidstnævnte skete som følge af en ny revision udført af Coopers & Lybrand og sideløbende med en ny besparelsesplan. Denne rekapitalisering gjorde det muligt at sanere France 2's økonomiske situation. De franske myndigheder mente, at disse finansielle foranstaltninger gjorde det muligt for de to public service-kanaler at indstille sig på en ny konkurrencesituation.
- (42) De franske myndigheder mindede om, at støtten til public service-kanalerne blev ydet som led i en generel omdefinering af deres public service-opgaver og af deres forbindelser med staten via indgåelse af målaftaler.
- (43) Endelig nævnte de franske myndigheder, at markedet for seertal, programmer og audiovisuel reklame er nationale markeder, og de bebrejdede Kommissionen, at den ikke havde påvist, på hvilken måde samhandelen mellem medlemsstaterne var blevet påvirket af disse statslige økonomiske foranstaltninger.

⁽⁶⁾ EFT C 368 af 23.12.1994, s. 12.

- (44) I deres svar af 29. april 1999 kommenterede de franske myndigheder France 2's og France 3's stilling på markedet for indkøb af audiovisuelle rettigheder og reklamer. De nævnte, at public service-kanalerne ikke er i stand til at true de kommercielle kanalers stilling på markedet for indkøb af audiovisuelle rettigheder og reklamer, da deres økonomiske midler er begrænsede, og da de skal tilbyde en differentieret programsætning, hvorimod de kommercielle kanaler kun tilbyder programmer, der er attraktive, hvad angår seertal. De franske myndigheder bestred ligeledes, at France 2 og France 3 havde haft en »kunstigt lav« prispolitik, hvad angår salg af reklametid. De gjorde navnlig gældende, at France 2's priser for reklametid generelt kun ligger 5-10 % under TF1's priser, selv om reklameeffekten er halvt så stor. Prisforskellen mellem de to public service-kanaler og TF1 afspejler kun forskellen i reklameindslagenes rækkevidde.

B. Om ATC's bemærkninger

- (45) Ved brev af 15. juni 2000 modtog Kommissionen de franske myndigheders kommentarer til ACT's bemærkninger. De minder om, at licensen efter deres opfattelse udgør en eksisterende støtte og bestrider, at de private luftbårne tv-kanaler er underlagt de samme public service-forpligtelser som de offentlige. De bekræfter deres analyse, ifølge hvilken den investeringsstøtte og det kapitalindskud, som denne beslutning omhandler, er forenelige med fællesmarkedet ifølge traktatens artikel 86, stk. 2, og artikel 87, stk. 3, litra c), og de anfører, at de ikke har bedt om, at artikel 87, stk. 3, litra d), vedrørende fremme af kulturen anvendes. Endelig anfører de, at det er Kommissionens opgave at vurdere, om de oplysninger, den råder over, er tilstrækkelige til at afslutte proceduren, og at de offentlige dokumenter kan udleveres til ACT.

V. VURDERING AF FORANSTALTNINGERNE

- (46) Det hedder i traktatens artikel 87, stk. 1, at »Bortset fra de i denne traktat hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.
- (47) For at en finansiel foranstaltning således udgør statsstøtte efter traktatens artikel 87, stk. 1, skal følgende betingelser alle være opfyldt:

- støtten skal ydes af en medlemsstat ved hjælp af statsmidler
- støtten skal begunstige visse virksomheder eller visse sektorer og derved fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene
- støtten skal påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

A. Om statsmidlerne

- (48) Den investeringsstøtte og de kapitalindskud, som denne beslutning vedrører, stammer fra statens budget. Ydelsen af støtten og indskuddene følger af en lovgivningsmæssig eller administrativ bestemmelse. At der således er tale om statsmidler for de omhandlede foranstaltningers vedkommende, og at de kan tilskrives staten, er derfor helt uden for enhver tvivl.

B. Om den selektive fordel og konkurrenceforvridningen

- (49) Den støtte, som France 2 og France 3 modtog i perioden 1988 til 1994, udgjorde økonomiske midler, som de to public service-kanaler kunne anvende til at finansiere deres aktiviteter eller til at investere, og som de modtog uden at skulle trække på deres egne ressourcer og uden at skulle låne på markedet. Støtten udgjorde derfor en fordel. Der er endvidere tale om en selektiv fordel, da det udelukkende var de to public service-kanaler, der modtog støtte, og ikke alle tv-operatører — offentlige og private.

- (50) I perioden 1988-1994 foretog den franske stat ligeledes tre kapitalindskud i France 2. Kommissionen mener normalt ikke, at et statsligt kapitalindskud i en virksomhed udgør en selektiv fordel for virksomheden, hvis indskuddet foretages på vilkår, som en privat investor under normale markedsøkonomiske forhold ville acceptere. Det markedsøkonomiske investorprincip kan i sagens natur kun anvendes på investeringer i kommercielle aktiviteter, hvor der forventes en normal forrentning. I dette tilfælde har France 2 til opgave at udvikle og programsætte tv-udsendelser i overensstemmelse med de opgaver, staten har pålagt selskabet, og en stor del af France 2's aktiviteter er derfor direkte finansieret af staten via licensen. Formålet med programsætningen er ikke at maksimere den kommercielle indtjening. Da staten indskød kapital i France 2, var hovedformålet således ikke at opnå en maksimal forrentning. Den franske stat indskød derfor ikke kapital i France 2 med en markedsøkonomisk investors begrundelse. I de franske myndigheders bemærkninger af 20. december 1996 og 29. april 1999 anførte disse, at staten havde optrådt som en markedsøkonomisk investor. Det er imidlertid i modstrid hermed, når det i nogle kommentarer fremføres, at staten optrådte som en markedsøkonomisk investor, og det samtidig i kommentarerne til indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure fremføres, at statens indgriben til fordel for France 2 overholdt kriterierne i rammebestemmelserne om statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder. Disse rammebestemmelser finder anvendelse på støtte til redning og omstrukturering og ikke på indgriben efter det markedsøkonomiske investorprincip.
- (51) Da de franske myndigheder imidlertid sammenlignede deres praksis i forbindelse med France 2 med en markedsøkonomisk investors, skal dette argument analyseres. For at vurdere om kapitaltilførslerne blev ydet på normale markedsvilkår, skal der foretages en analyse af modtagerens økonomiske resultater i perioden før kapitaltilførslen og af de økonomiske udsigter på basis af markedsprognoser. Tabel 3 nedenfor viser France 2's nettoresultat før og efter de tre kapitaltilførsler.

TABEL 3

France 2's økonomiske situation i perioden 1988-1994

(i mio. FRF)

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995
Omsætning	2 835,66	2 878,81	3 047,18	3 414,15	4 393,52	4 367,65	4 935,79	5 073,76
Nettoresultat for regnskabsåret	- 99,92	- 329,19	- 744,25	- 92,92	75,51	52,01	73,13	60,73

Kilde: France 2's resultatopgørelse.

- (52) Som det fremgår af tabel 3 var France 2 ikke rentabel på tidspunktet for kapitaltilførslen. De franske myndigheder kunne ikke på basis af tv-kanalens tidligere resultater forvente en rimelig forrentning af deres investering. De kunne heller ikke forvente en normal forrentning på grundlag af selskabets økonomiske udsigter eller markedsprognoserne. Der blev ganske vist rettet op på France 2's situation fra 1992 — efter nogle år med tab — men tv-kanalens beskedne overskud var kun muligt takket være statens kapitalindskud i 1993 og 1994. De franske myndigheders argument, ifølge hvilket kapitalindskuddene i France 2 skal betragtes som en normal markedsøkonomisk investering, kan derfor ikke accepteres.
- (53) Kommissionen mener derfor ikke, at en markedsøkonomisk investor ville have foretaget de kapitalindskud i France 2, som den franske stat foretog i 1991, 1993 og 1994. De udgør derfor en fordel for France 2 — endda en selektiv fordel — da France 2 er den eneste tv-kanal, der har modtaget sådanne kapitalindskud til finansiering af sine aktiviteter.

- (54) Endvidere skal det undersøges, om betingelsen om, at der er tale om en fordel, er opfyldt i forhold til de kumulative betingelser, EF-Domstolen opstillede i Altmark-dommen⁽⁷⁾. Der er tale om følgende betingelser:
- den begunstigede virksomhed er faktisk blevet pålagt at opfylde forpligtelser til offentlig tjeneste, og disse forpligtelser er blevet klart defineret
 - de kriterier, der er grundlaget for beregningen af kompensationen, er blevet fastlagt på forhånd på en objektiv og gennemsigtig måde for at undgå, at kompensationen udgør en økonomisk fordel, der kan begunstige den støttemodtagende virksomhed i forhold til konkurrenterne
 - kompensationen overstiger ikke, hvad der er nødvendigt for helt eller delvis at dække de udgifter, der er afholdt ved opfyldelsen af forpligtelserne til offentlig tjeneste, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen af forpligtelserne
 - når udvælgelsen af den virksomhed, der skal overdrages en forpligtelse til offentlig tjeneste, ikke gennemføres inden for rammerne af en procedure for tildeling af offentlige kontrakter, skal kompensationen fastlægges på grundlag af en analyse af de omkostninger, som en gennemsnitsvirksomhed, der er veldrevet og tilstrækkeligt udstyret til at kunne opfylde de stillede krav til den offentlige tjeneste, ville have ved at gennemføre forpligtelserne, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen af forpligtelserne.
- (55) I dette tilfælde mener Kommissionen ikke, at den anden betingelse i Altmark-dommen er opfyldt. Investeringsstøtten og kapitalindskuddene er punktuelle støtteforanstaltninger, som den franske stat ydede France 2 og France 3 for at give selskaberne mulighed for at klare deres forværrede økonomiske situation. Den finansielle kompensation blev først indrømmet efterfølgende og for at klare en uforudset situation. Der er således ikke tale om kompensationer, der er blevet fastlagt på forhånd på en objektiv og gennemsigtig måde.
- (56) Hvad angår den fjerde betingelse i Altmark-dommen, kan Kommissionen endvidere konstatere, at de tv-kanaler, som de franske myndigheder har pålagt at udføre public service-opgaver, ikke er udvalgt inden for rammerne af en procedure for tildeling af offentlige kontrakter. Endvidere er den kompensation, der er indrømmet de to tv-kanaler, ikke beregnet med udgangspunkt i en gennemsnitsvirksomhed, der er veldrevet og tilstrækkeligt udstyret til at kunne opfylde de stillede krav til den offentlige tjeneste.
- (57) Da de kumulative betingelser i Altmark-dommen ikke er opfyldt, konstaterer Kommissionen, at den støtte og de kapitalindskud, der behandles i denne beslutning, udgjorde en selektiv fordel for France 2 og France 3 efter traktatens artikel 87, stk. 1.
- (58) Ifølge EF-Domstolens faste retspraksis⁽⁸⁾, vil en finansiel støtte, som styrker en virksomheds position i forhold til andre virksomheder, som den konkurrerer med i samhandelen inden for Fællesskabet, være konkurrenceforvridende. Da Kommissionens undersøgelse af denne sag blev påbegyndt i 1988, var den audiovisuelle sektor i Frankrig åben for konkurrence. France 2 og France 3 konkurrerede med andre tv-kanaler, og den økonomiske fordel som følge af de økonomiske foranstaltninger, der behandles i denne beslutning, fastslog eller styrkede nødvendigvis deres stilling i forhold til konkurrenterne. De økonomiske foranstaltninger til fordel for France 2 og France 2 medførte således en konkurrenceforvridning efter traktatens artikel 87, stk. 1.

(7) Dom af 24.7.2003 i sag C-280/00, Altmark Trans GmbH Regierungspräsidium Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, endnu ikke offentliggjort.

(8) Se dom af 17.9.1980 i sag C-730/79, Philip Morris Holland BV mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 2671, og dom af 11.11.1987 i sag C-259/85, Frankrig mod Kommissionen, Sml.1987, s. 4393.

C. Påvirkning af samhandelen

- (59) En statslig økonomisk foranstaltning udgør kun statsstøtte efter traktatens artikel 87, stk. 1, hvis den faktisk eller potentielt påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Når en økonomisk støtte ydet af staten styrker en virksomheds stilling i forhold til andre konkurrerende virksomheder, må sidstnævnte siges at være påvirket af støtten⁽⁹⁾. EF-Domstolen har udviklet en bred fortolkning af begrebet påvirkning. Det forhold, at den berørte virksomhed ikke selv deltager i eksporten, udelukker ikke, at samhandelen påvirkes. Når en medlemsstat yder støtte til en virksomhed, kan det betyde, at den indenlandske aktivitet fastholdes eller styrkes, hvilket i samme omfang vil svække andre medlemsstaters virksomheders mulighed for at etablere sig på markedet. Støtten giver således mulighed for at bevare en markedsandel, som konkurrenter i andre medlemsstater kunne have erhvervet⁽¹⁰⁾.
- (60) I lyset af denne retspraksis hedder det i meddelelsen, at »statslig finansiering af public service-radio og tv-aktivitet normalt vil påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Det er oplagt tilfældet, når der er tale om erhvervelse og salg af programrettigheder, der ofte finder sted på internationalt niveau. For de public service-selskaber, der har ret til at sælge reklametid, har også reklamer grænseoverskridende virkninger, navnlig i homogene sprogområder, der overskrider de nationale grænser. Endvidere kan radio- og tv-selskabernes ejerstruktur række ud over én medlemsstat.«⁽¹¹⁾.
- (61) (I anmodningen om oplysninger⁽¹²⁾ og i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure behandlede Kommissionen indgående spørgsmålet om påvirkning af samhandelen. Markedet for erhvervelse og salg af programrettigheder er internationalt, selv om rettighederne og programmerne generelt erhverves for et bestemt geografisk marked. De økonomiske ressourcer, der blev ydet France 2 og France 3, gav selskaberne yderligere konkurrencemæssige midler til at erhverve audiovisuelle rettigheder og investere i programmer, der efterfølgende blev solgt. Endvidere placerede støtteforanstaltningerne France 2 og France 3 i en mere gunstig situation end deres konkurrenter i EU, hvorved konkurrenternes chancer for at etablere sig i Frankrig mindske. I den forbindelse skal det bemærkes, at i en del af den periode, der undersøges i denne beslutning, var en audiovisuel koncern, der opererer i flere medlemsstater, aktionær i den franske tv-kanal, la Cinq, der gik konkurs i 1992.
- (62) Den støtte og de kapitalindskud, som France 2 og France 3 nød godt af, påvirkede således samhandelen mellem medlemsstaterne efter traktatens artikel 87, stk. 1.
- (63) På baggrund af disse betragtninger kan det konkluderes, at den støtte, som de franske myndigheder ydede France 2 og France 3, samt kapitalindskuddene i France 2 fra 1988 til 1994 udgør statsstøtte ifølge traktaten.

VI. OVERDRAGELSE TIL FRANCE 2 OG FRANCE 3 AF UDFØRELSEN AF EN TJENESTEYDELSE AF ALMINDELIG ØKONOMISK INTERESSE

- (64) Det hedder i traktatens artikel 86, stk. 2, at »Virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, eller som har karakter af fiskale monopoler, er underkastet denne traktats bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem. Udviklingen af samhandelen må ikke påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse.«

⁽⁹⁾ Se dom i ovennævnte Philip Morris sag.

⁽¹⁰⁾ Se bl.a. EF-Domstolens dom af 13.7.1988 i sag 102/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. 1988, s. 4067, og EF-Domstolens dom af 21.3.1991 i sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. 1991 I, s. 1433.

⁽¹¹⁾ Punkt 18 i meddelelsen.

⁽¹²⁾ Se betragtning 15.

- (65) Ifølge EF-Domstolens faste retspraksis udgør artikel 86 en undtagelse fra forbuddet mod statsstøtte, hvad angår virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse⁽¹³⁾. Altmark-dommen bekræfter indirekte, at statsstøtte, der opvejer en virksomheds omkostninger ved at udføre en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse, generelt kan erklæres forenelig med fællesmarkedet, hvis betingelserne i traktatens artikel 86, stk. 2, overholdes.
- (66) I overensstemmelse med fast retspraksis⁽¹⁴⁾, er traktatens artikel 86 en undtagelsesbestemmelse, der skal fortolkes restriktivt. Førsteinstansretten har fastslået, at alle følgende betingelser skal være opfyldt, for at en foranstaltning kan omfattes af denne undtagelse:
- den omhandlede tjenesteydelse skal være en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse og være klart defineret som sådan af medlemsstaten
 - den omhandlede virksomhed skal udtrykkeligt af medlemsstaten være pålagt at udføre den omhandlede tjenesteydelse
 - anvendelsen af traktatens konkurrenceregler (i dette tilfælde forbuddet mod statsstøtte) skal være hindrende for udførelsen af den særlige tjeneste, det er pålagt virksomheden at udføre, og undtagelsen fra disse regler må ikke påvirke samhandelen i et omfang, der strider mod Fællesskabets interesse.
- (67) Meddelelsen fastsætter de principper og metoder, som Kommissionen vil følge for at sikre overholdelse af disse betingelser på radio- og tv-området. I dette tilfælde skal Kommissionen således sikre, at:
- de aktiviteter, som tv-kanalerne France 2 og France 3 udfører, er public service-aktiviteter, og at deres public service-opgaver er klart defineret (definition)
 - France 2 og France 3 er blevet pålagt public service-opgaverne ved en officiel akt (mandat og kontrol)
 - den finansielle kompensation er proportionel med nettoomkostningerne som følge af public service-forpligtelsen (proportionalitet).
- (68) Kommissionen skal også i sin analyse tage højde for protokollen. Her mindes der om, at offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne hænger direkte sammen med de demokratiske, sociale og kulturelle behov i de enkelte samfund og med nødvendigheden af at bevare mediepluralisme. Det hedder, at medlemsstaterne har kompetence til at »finansiere public service-radio- og tv-virksomhed, for så vidt finansieringen ydes til radio- og fjernsynsforetagender, så disse kan opfylde deres public service-opgaver som pålagt dem, defineret og tilrettelagt af de enkelte medlemsstater, og denne finansiering ikke ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser, idet der tages hensyn til opfyldelsen af disse public service-opgaver.«

⁽¹³⁾ Se Førsteinstansrettens dom af 27.2.1997 i sag T-106-95, FFSA m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1997 II, s. 229.

⁽¹⁴⁾ Se ovenfor nævnte FFSA-dom.

A. Definition af France 2's og France 3's public service-opgaver

- (69) I medfør af protokollen og meddelelsen skal medlemsstaterne definere public service-opgaverne. Det hedder i meddelelsen, at »I betragtning af radio- og tv-sektorens særlige karakter kan man forestille sig en »bred« definition, der pålægger et givet selskab at udbyde et afbalanceret og varieret program i overensstemmelse med mandatet ifølge de fortolkende bestemmelser i Protokollen, samtidig med at der bevares et vist seertal. En sådan definition ville være i overensstemmelse med målsætningen om at opfylde de demokratiske, sociale og kulturelle behov i samfundet og sikre pluralisme, herunder kulturel og sproglig diversitet«⁽¹⁵⁾. Endelig skal der mindes om, at hvad angår definitionen af public service i radio- og tv-sektoren, er Kommissionens rolle begrænset til at kontrollere, at der ikke findes klare fejl⁽¹⁶⁾.
- (70) Artikel 48 i den franske lov nr. 86-1067 af 30. september 1986 om kommunikationsfrihed henviser til France 2's og France 3's uddannelsesmæssige, kulturelle og sociale opgave. Lovens artikel 54, 55 og 56 fastsætter netop visse opgaver for France 2 og France 3, hvad angår offentliggørelse af regeringserklæringer, parlamentsdebatter og udsendelser om politiske partier, fag- og brancheforeninger samt om de vigtigste kirkeretninger i Frankrig.
- (71) France 2's og France 3's public service-opgaver opremses herefter i udbudsbetingelserne. Det hedder i artikel 3 i udbudsbetingelserne af 28. august 1987 for France 2, at »selskabet udvikler og program-sætter sine udsendelser med henblik på at sikre alle dele af offentligheden information, kulturel berigelse og underholdning i overensstemmelse med den kulturelle, uddannelsesmæssige og sociale rolle, som loven pålægger selskabet«, og at »selskabet navnlig via sine programmer skal styrke kulturarven og bidrage til en berigelse heraf gennem de audiovisuelle produktioner, selskabet udsender«. Artikel 3 i udbudsbetingelserne for France 3, ligeledes af 28. august 1987, indeholder også disse to afsnit samt et tredje, ifølge hvilket »selskabet udvikler og sender udsendelser om regionale forhold, der navnlig skal sikre, at kulturelle, sociale og faglige sammenslutninger samt spirituelle og filosofiske grupper kommer til orde og modtager informationer«.
- (72) Herefter beskriver ca. 20 artikler mere præcist indholdet af public service-opgaverne, nemlig mangfoldigt udtryk for forskellige tankeretninger og meninger; ærlighed, uafhængighed og informationspluralisme; tilpasning til den teknologiske udvikling; tilpasning af programmerne til døve og hørehæmmede; udsendelse af regeringserklæringer, af de vigtigste parlamentsdebatter, af udsendelser om politiske partier, fagforeninger og faglige sammenslutninger og om de væsentligste kirkeretninger i Frankrig; udsendelse af oplysninger vedrørende store nationale kampagner; udsendelse af uddannelsesmæssige og sociale programmer; forpligtelser vedrørende udsendelse af dokumentarprogrammer, informations-, teater-, musik-, danse-, underholdnings- og sportsprogrammer samt udsendelser for børn og unge og fiktionsværker.
- (73) Udbudsbetingelserne for France 2 og France 3 af 16. september 1994, der afløste betingelserne fra 1987, bekræfter disse public service-opgaver. Det hedder i forordet til udbudsbetingelserne, at »de nationale tv-stationer (France 2 og France 3) er alle borgernes tv. De skal derfor forsøge at nå så bred en seerskare som muligt og samtidig fastslå deres karakteristika gennem et specifikt programudbud baseret på nedenstående fire hovedkarakteristika. De skal:
- ved udførelsen af den kulturelle, uddannelsesmæssige og sociale opgave, som loven pålægger dem, sikre borgerne information, kulturel berigelse og underholdning med respekt for det enkelte menneske
 - sikre diversitet i deres programmer ved at tilbyde alle genrer og ved at være åben over for seerne

⁽¹⁵⁾ Se punkt 33 i meddelelsen.

⁽¹⁶⁾ Se punkt 36 i meddelelsen.

- sikre en righoldig og varieret programsætning, hvad angår kulturelle udsendelser og ungdomsprogrammer

- gøre en betydelig indsats ved skabelsen af tv-programmer ved at søge innovation og ved systematisk at være opmærksom på manuskripter og ved at fremme produktion af originale produktioner, der bl.a. fremmer den franske kulturarv.

De nationale tv-selskaber skal være en reference, hvad angår etik, kvalitet og fantasifuldhed. De skal sørge for at undgå enhver form for vulgaritet. Den opmærksomhed, de viser seerne, afspejler mere et ønske om at sikre høj kvalitet end et ønske om kommercielle resultater. Forordet til udbudsbetingelserne for France 2 beskriver selskabet som »den eneste generelle tv-kanal i den offentlige sektor«, hvis mål det er at nå »et bredt publikum, som selskabet tilbyder en bred og harmonisk program-sammensætning«, mens forordet til udbudsbetingelserne for France 3 anfører, at selskabet »skal fremhæve sine særlige regionale og lokale karakteristika« og fremme »en decentraliseret information og regionale begivenheder«. Som det er tilfældet i udbudsbetingelserne af 28. august 1987, opremser omkring 20 artikler herefter mere præcist, hvad disse public service-opgaver indebærer.

- (74) Kommissionen mener, at de public service-opgaver, som er pålagt France 2 og France 3, udgør en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse efter EF-traktatens artikel 86, stk. 2. Disse public service-opgaver er klart defineret og legitime, da de dels tager sigte på at opfylde demokratiske, sociale og kulturelle behov i det franske samfund og dels at sikre mediepluralisme, herunder kulturel og sproglig mangfoldighed ifølge protokollen. Kommissionen konstaterer endvidere, at disse public service-opgaver dækker udvikling og udsendelse af alle programmer udsendt af France 2 og France 3. Disse tv-kanalers public service-aktiviteter består således i udvikling og udsendelse af alle deres programmer. Nogle public service-opgaver er ganske vist generelle og mere kvalitative, men ud fra protokollens fortolkningsbestemmelser finder Kommissionen denne »brede« definition legitim. Endelig mener Kommissionen ikke, at definitionen af public service-opgaver indeholder klare fejl.
- (75) Udbudsbetingelserne for de to offentlige tv-kanaler indeholder ligeledes bestemmelser om kvoter for udsendelse af »originale fransksprogede« cinematografiske og audiovisuelle værker og om finansiering af koproduktioner af cinematografiske værker. Der er tale om regler, der gælder for alle luftbårne tv-stationer. Da disse foranstaltninger ikke er omfattet af undersøgelsen i denne beslutning, berører de ikke en eventuel analyse af de fordele, der således er tillagt den audiovisuelle og cinematografiske produktion.

B. Mandat og kontrol

- (76) De omhandlede public service-opgaver er blevet pålagt France 2 og France 3 i officielle akter, da de følger af lov nr. 86-1067 samt udbudsbetingelserne af 28. august 1987 og 16. september 1994, vedtaget ved dekret af premierministeren. Udbudsbetingelserne foreskriver, at visse forpligtelser skal præciseres af årlige bestemmelser. Det anføres endvidere i udbudsbetingelserne af 16. september 1994, at de forpligtelser og principper, der nævnes deri, om nødvendigt præciseres i målkontrakter indgået mellem staten og tv-kanalerne.
- (77) De franske myndigheder har indført forskellige former for kontrol med France 2's og France 3's udførelse af deres public service-opgaver. De to offentlige kanaler sender hvert år en rapport til den minister, der er ansvarlig for kommunikation, og til CSA om gennemførelsen af de bestemmelser, der fremgår af deres udbudsbetingelser. CSA offentliggør hvert år en offentlig rapport, i hvilken det artikel for artikel vurderes, om hver enkelt kanal har overholdt udbudsbetingelserne. Hvis en tv-kanal groft misligholder sin public service-opgave, sender CSA sine offentlige bemærkninger til selskabets bestyrelse.

- (78) I overensstemmelse med artikel 53 i lov nr. 86-1067 skal parlamentet vedtage de offentlige kanalers budget på basis af en rapport fra hver forsamling udarbejdet af et medlem af finansudvalget. Ordføreren kan, hvis det skønnes nødvendigt, kommentere tv-kanalernes public service-opgaver.
- (79) Endelig skal det nævnes, at af de tolv medlemmer, der sidder i hver tv-kanals bestyrelse, er der to parlamentarikere, fire repræsentanter for medlemsstaten og fire eksperter. Disse ti personer er eksterne personer og kan derfor uden forbehold give udtryk for deres mening om overholdelsen af public service-forpligtelserne.

C. Proportionalitet hvad angår finansieringen af public service-opgaven

- a) *Vurdering af statens compensation af omkostningerne ved public service-opgaven*
- (80) Kommissionen skal vurdere, om statsstøtten til France 2 og France 3 var proportionel med omkostningerne ved udførelsen af public service-opgaven. Ifølge meddelelsen må »statsstøtten ikke overskride nettoomkostningerne ved public service-opgaven under hensyntagen til andre direkte eller indirekte indtægter, der stammer fra public service-opgaven. Derfor vil den nettofortjeneste, der tilfalder de kommercielle aktiviteter som følge af public service-aktiviteterne, blive inddraget ved vurderingen af støttens proportionalitet«⁽¹⁷⁾.
- (81) Det skal bemærkes, at selv om meddelelsen i den henseende henviser til Kommissionens direktiv 80/723/EØF af 25. juni 1980 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder⁽¹⁸⁾ og til den forpligtelse til at føre særskilte regnskaber, der indføres med dette direktiv, fandt denne forpligtelse ikke anvendelse på tv-spredning i den periode, som denne beslutning omhandler.
- (82) Meddelelsen er neutral, hvad angår den måde, medlemsstaterne vælger at finansiere de tv-kanaler, der har fået overdraget public service-opgaver. De franske myndigheder har valgt en todelt finansiering, der er baseret på offentlige indtægter og kommercielle indtægter. Reklame- og sponsorindtægter står for næsten alle de kommercielle indtægter, idet distributionsaktiviteterne kun giver ubetydelige indtægter. Hvad angår de offentlige indtægter, udgør licensafgiften den normale offentlige finansiering af France 2 og France 3. Ud over licensen ydede de franske myndigheder i perioden 1988-1994 ovennævnte støtte til France 2 og France 3, således som det fremgår af tabel 1 og 2.
- (83) De franske myndigheder foretog ligeledes tre kapitalindskud i France 2. Fra 1988-1991 led tv-kanalen så store tab, at den i 1991 var nødt til, i overensstemmelse med artikel 241 i den franske lov nr. 66-537 af 24. juli 1966, at øge og efterfølgende nedbringe sin aktiekapital for at afvikle en stor del af gælden og regulere niveauet for selskabets egenkapital til halvdelen af aktiekapitalen. I den forbindelse indskød den franske stat 500 mio. FRF i France 2. Denne transaktion gjorde det muligt at sikre kanalens virksomhed på kort sigt, men den gjorde det ikke muligt at sikre en holdbar balance mellem egenkapital og bankgæld. Staten måtte således foretage yderligere to kapitalindskud i 1993 og 1994 på i alt 410 mio. FRF.
- (84) I forbindelse med undersøgelsen af proportionalitetskriteriet skal Kommissionen også sikre sig, at den offentlige finansiering, som France 2 og France 3 nød godt af fra 1988-1994, dvs. den statsstøtte, som denne beslutning omhandler, men også licensen og støtte til køb af udstyr, ikke overstiger nettoomkostningerne ved deres public service-opgave.

⁽¹⁷⁾ Se punkt 57 i meddelelsen.

⁽¹⁸⁾ EFT L 195 af 27.7.1980, s. 35. Senest ændret ved direktiv 2000/52/EF (EFT L 193 af 29.7.2000, s. 75).

- (85) Indledningsvis skal det bemærkes, at France 2 og France 3 i perioden 1988-1994 modtog offentlige midler, der regnskabsmæssigt behandles forskelligt. Licensen skal kompensere for de årlige byrder, der pålægges de to tv-kanaler i relation til udførelsen af public service-opgaven, og den opføres derfor i den årlige resultatopgørelse. Kapitalindskuddene og støtten opføres derimod i balancen. Kapitalindskuddene udgør nemlig ekstraordinære indskud, der skulle tjene til at afvikle flere års underskud. På samme måde giver investeringsstøtte og støtte til køb af udstyr mulighed for at finansiere investeringer, der vil blive anvendt og afskrevet over flere regnskabsår. Støtten indgår derfor i resultatopgørelsen i takt med, at investeringerne afskrives. Da der med henblik på beregningen af kompensationen for omkostningerne ved public service-opgaven både indgår elementer fra balancen (støtte) og fra resultatopgørelsen (afskrivninger, der indgår i de samlede årlige omkostninger), er det nødvendigt med en kumulativ tilgang på mellemlang til lang sigt, da det så er muligt at fastslå, at afskrivningerne (som er bogført i resultatopgørelsen) og støtten (som er bogført i balancen) udgør samme beløb. Da den formelle undersøgelsesprocedure vedrører årene 1988-1994, vil denne kumuleringsperiode blive anvendt.
- (86) France 2 og France 3 driver både public service-virksomhed og kommerciel virksomhed, enten internt eller via datterselskaber. Kun omkostningerne ved kanalernes public service-virksomhed, som omfatter alle de omkostninger, der er nødvendige for at udvikle og udsende deres programmer, kan støttes økonomisk af staten. Hver kanals samlede omkostninger for regnskabsåret omfatter omkostninger i forbindelse med udførelsen af public service-virksomheden og omkostninger i forbindelse med den kommercielle virksomhed. Nettoomkostningerne ved hver kanals public service-virksomhed fås ved fra deres samlede omkostninger for regnskabsåret at fratække alle de omkostninger, der er knyttet til udførelsen af public service-opgaverne, uanset om de udføres internt eller via datterselskaber, samt nettoindtægterne fra disse opgaver (hovedsagelig reklame- og sponsorindtægter), således som foreskrevet i meddelelsen. Som det fremgår af tabel 4, androg de kumulerede nettoomkostninger ved France 2's public service-opgaver i den her omhandlede periode 15,69 mia. FRF, og France 3's androg 20,89 mia. FRF⁽¹⁹⁾.

TABEL 4

Fastsættelse af de kumulerede nettoomkostninger ved public service-virksomheden i perioden 1988-1994

(i mia. FRF)

	France 2	France 3
Samlede omkostninger	41,982	37,011
Omkostninger knyttet til den kommercielle virksomhed	<15,2>	<11,74>
Nettooverskud af den kommercielle virksomhed	<11,091>	<4,379>
Nettoomkostninger ved public service-virksomheden	15,691	20,892

- (87) Nettoomkostningerne ved public service-virksomheden skal derefter sammenholdes med den offentlige finansiering for at fastslå, om statens økonomiske kompensation oversteg disse omkostninger. Da licensen på den ene side og støtten og kapitalindskuddene på den anden side er bogført forskelligt, er det nødvendigt successivt at beregne saldoen for kompensationen for omkostningerne ved public service-virksomheden afhængig af, hvilken type offentlig finansiering der undersøges. I perioden 1988-1994 modtog France 2 og France 3 henholdsvis 12,12 og 20,17 mia. FRF⁽²⁰⁾ i form af licensafgifter. En analyse baseret på resultatopgørelsen viser således, at France 2 og France 3 kumulativt blev underkompenseret med et beløb svarende til 3,57 mia. FRF og 718,6 mio. FRF.

⁽¹⁹⁾ Disse tal og de efterfølgende er afrundede.

⁽²⁰⁾ I disse beløb indgår dels licensafgiften og statens erstatning for en del af de offentlige kanalers indtægtstab som følge af licensfritagelse af sociale grunde.

- (88) Denne underkompensation skal nu sammenholdes med de yderligere offentlige midler, der er opført i balancen. Disse yderligere midler består på den ene side af støtte til køb af udstyr og på den anden side af investeringsstøtte, anden form for støtte og kapitalindskud, som denne procedure vedrører. Kumuleret andrager denne støtte for France 2's vedkommende 1,91 mia. FRF og for France 3's vedkommende 633,5 mio. FRF. Desuden skal kapitalindskud og ikke-tilbagebetalte forskud på løbende konti til de to offentlige kanalers datterselskaber med kommerciel virksomhed ikke inkluderes i nettoomkostningerne for public service-virksomheden (115,2 mio. FRF for France 2 og 25,9 mio. FRF for France 3).
- (89) Hvis der tages højde for disse yderligere midler, viser det sig, at France 2 og France 3 blev underkompenseret i perioden 1988-1994. France 2's underkompensation andrager 1,54 mia. FRF og France 3's 59,2 mio. FRF.
- b) *Vurdering af France 2's og France 3's praksis på markedet for salg af reklametid*
- (90) Ifølge meddelelsen skal Kommissionen ligeledes undersøge, om der var tale om konkurrenceforvridning, som ikke var nødvendig for at opfylde public service-opgaven, hvad angår den kommercielle virksomhed, der følger af public service-virksomheden. Der ville være tale om en sådan forvridning, hvis France 2 og France 3, i forvisningen om at få al kommerciel indtjening kompenseret af staten, trykkede priserne på reklametid og på den måde nedbragte konkurrenternes indtjening.
- (91) TF1 nævner dette argument i sin klage og påstår, at takket være statsstøtten til France 2 og France 3 kunne disse selskaber i modsætning til deres konkurrenter »se bort fra ethvert krav om rentabilitet, hvorved de kan tilbyde introduktionspriser og kunstigt lave priser for tv-reklamer og sponsoraktiviteter for at bevare deres kunder«.
- (92) På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over, har det ikke været muligt at bekræfte TF1's argument. Forskellen mellem TF1's priser for tv-reklamer og de priser, France 2 og France 3 anvender, kan ikke forklares ved de to kanalers kommercielle praksis, men ved omfanget af reklameeffekten hos TF1 sammenlignet med de to offentlige kanaler.
- (93) I sektoren for tv-reklamer er annoncørerne først og fremmest interesseret i den seergruppe, som består af husmødre under 50 år. Denne seergruppe måles ved hjælp af begrebet »Gross Rating Point« (GRP, et mål for mediernes effekt), som defineres som det gennemsnitlige antal kontakter for en reklamekampagne, der nås i en gruppe på 100 personer i målgruppen. En kontakt betragtes som etableret, når en person på et givet tidspunkt udsættes for det udsendte budskab.
- (94) For deres reklameindslag søger annoncørerne den reklametid, der har størst effekt, og som på et givet tidspunkt sikrer den bedste dækning af målgruppen. Det betyder, at jo højere seertallene er, i jo højere grad vil annoncørerne acceptere at betale en højere enhedspris per kontakt (GRP-pris). Der er altså tale om et tillæg for effekten af reklametiden.
- (95) Tabel 6 viser kanalernes gennemsnitlige GRP-værdi og den gennemsnitlige GRP-pris for hele dagen for målgruppen husmødre mellem 15-49 år.

TABEL 6 (*)

	TF1		France 2		France 3		M6	
	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)
1990	5,8	2 732	3	2 738	2,3	2 533	1,9	2 440
1991	5,3	2 649	2,6	2 488	2,1	2 463	1,9	2 239
1992	4,8	2 963	2,5	2 652	2	2 707	1,9	2 297
1993	4,7	2 829	2,4	2 595	1,7	2 785	1,9	2 481
1994	4,7	2 983	2,6	2 847	1,6	2 777	2	2 475

(*) Data fra en tabel fremsendt af de franske myndigheder i deres brev af 2.1.2003.

Kilde: MEDIAMETRIE/MEDIAMAT traitement POPCORN.

Da metoden blev ændret i 1989, er det ikke muligt at sammenligne med tidligere data.

- (96) Tabel 7 viser for hver tv-kanals vedkommende den gennemsnitlige GRP og den gennemsnitlige GRP-pris i primetime (kl. 19-22) for målgruppen husmødre fra 15-49 år.

TABEL 7

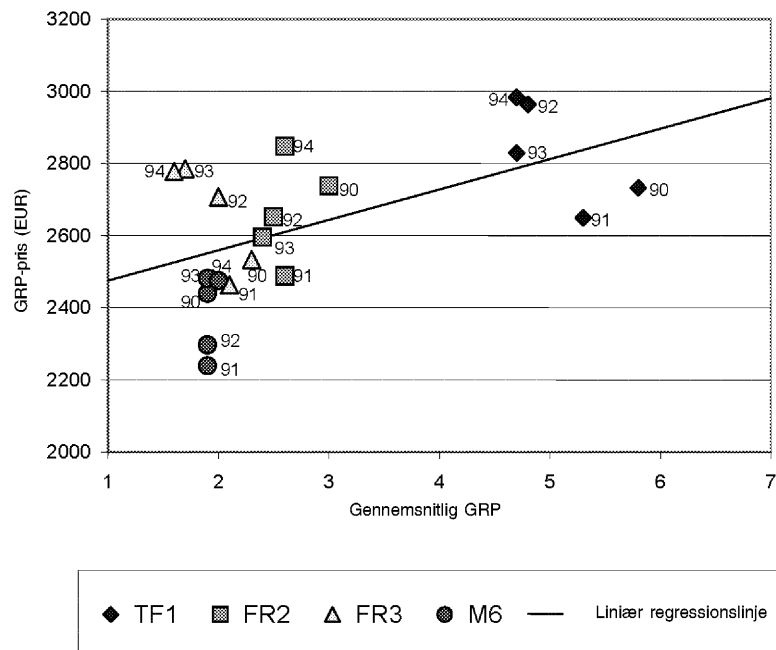
	TF1		France 2		France 3		M6	
	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)	Gennemsnitlig GRP	GRP-pris (EUR)
1990	12,8	3 465	5,9	3 079	3,9	2 620	3,4	2 815
1991	12,1	3 536	6,1	3 103	4,1	2 607	3,8	2 454
1992	10,4	3 741	5,7	3 613	3,9	3 032	4,4	2 587
1993	10,7	3 512	5,9	3 378	3,4	3 150	3,9	3 084
1994	10,3	3 735	6	3 519	3,4	3 078	4,2	3 920

Kilde: MEDIAMETRIE/MEDIAMAT traitement POPCORN.

Da metoden blev ændret i 1989, er det ikke muligt at sammenligne med tidligere data.

- (97) Man ville kunne tale om en konkurrencebegrænsende adfærd hos de offentlige kanaler på markedet for salg af reklametid, hvis man, ud fra den betragtning at en højere gennemsnitlig GRP-værdi medfører en højere gennemsnitlig GRP-pris (tillæg for effekt), kunne konstatere, at de offentlige kanalers GRP-priser var mærkbart lavere end TF1's og M6's priser. Det er ikke tilfældet på basis af oplysningerne i tabel 6 og 7. Det er korrekt — således som anført af TF1 — at dette selskabs pris er højere end France 2's eller France 3's pris, hvis priser er højere end M6's. Det følger ligeledes, at TF1's gennemsnitlige GRP-pris stadig er mærkbart højere end France 2's og France 3's. Fra 1990-1994 svingede TF1's gennemsnitlige GRP-værdi målt over hele dagen fra 4,7 til 5,8 sammenlignet med France 2, der svingede fra 2,4 til 3, France 3 fra 1,6 til 2,3 og M6 fra 1,9 til 2. I prime time svingede TF1's gennemsnitlige GRP fra 10,3 til 12,8, mens tallene for France 2 var 5,7 til 6,1, France 3 fra 3,4 til 4,1 og M6 fra 3,4 til 4,4. Forskellen mellem TF1's og de offentlige kanalers GRP-priser er ikke uproportioneret, hvis man sammenligner den med forskellen mellem GRP-priserne hos TF1 og M6. Gennemsnitlig kan man konstatere et fald i France 2's, France 3's og M6's GRP-priser på ca. 83 EUR pr. GRP-enhed i forhold til TF1's GRP-pris i de to omhandlede perioder (hele dagen og primetime). Det kan herefter konstateres, at France 2 og France 3 ikke har solgt deres reklametid til kunstigt lave priser.
- (98) Som illustration vises nedenfor grafer med oplysninger om GRP-priser og gennemsnitlig GRP for kanalerne, således som de fremgår af tabel 6 og 7, idet der skelnes mellem gennemsnittet for hele dagen og for primetime. Det begrænsede antal (fem) punkter, som er tilgængeligt for hver kanal, og den lave spredningsgrad giver mulighed for at vise alle fem år og de fire kanaler i en og samme graf.

Forholdet mellem GRP-pris og gennemsnitlig GRP hele dagen
(1990-1994)

- (99) De to grafer viser, at der er en positiv korrelation mellem den gennemsnitlige GRP og GRP-priserne, hvilket bekræfter det faktum, at der findes et tillæg for effekt: En kanal med en højere GRP har en højere GRP-pris. Denne korrelation ses i grafen ved den lineære regressionslinje for GRP-pris i forhold til den gennemsnitlige GRP, der viser den »gennemsnitlige« relation mellem GRP-pris og GRP for alle kanaler i den omhandlede periode. Endvidere fremgår det af de to grafer, at France 2's og France 3's priser ikke er mærkbart lavere end de priser, som TF1 og M6 anvendte, når der tages højde for tillægget for effekt. For France 2 og France 3 er de punkter, som ligger under regressionslinjen, imidlertid meget tæt på linjen. Man kan desuden konstatere, at nogle af France 3's priser ligger over M6's med stort set samme GRP.
- (100) Sammenfattende fremstår de priser, som France 2 og France 3 anvendte mellem 1990 og 1994, ikke som væsentligt lavere end de priser, TF1 og M6 anvendte. Således kan de højere priser for reklametid hos TF1 forklares med det forhold, at kanalens reklametider har større effekt, og ikke med de offentlige kanalers kommercielle praksis. De franske konkurrencemyndigheder nåede i øvrigt til samme konklusion i en beslutning fra 2001 om salg af tv-reklametid ⁽²¹⁾.
- (101) Endelig kan Kommissionen konstatere, at den offentlige støtte, som de franske myndigheder i perioden 1988-1994 ydede France 2 og France 3, var lavere end selskabernes omkostninger ved udførelsen af public service-opgaven, og at der ikke findes afgørende beviser på, at de offentlige kanaler skulle have optrådt konkurrencebegrænsende på markedet for salg af reklametid. Kommissionen mener derfor, at den statslige finansiering af France 2's og France 3's public service-forpligtelser opfylder proportionalitetskriteriet.
- (102) Kommissionen mener, at de tre betingelser for anvendelse af undtagelsen i EF-traktatens artikel 86, stk. 2, er opfyldt i denne sag.

VII. KONKLUSION

- (103) På baggrund af sin undersøgelse mener Kommissionen, at den statsstøtte, som er genstand for denne formelle undersøgelsesprocedure, er forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 86, stk. 2 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Frankrigs investeringsstøtte til France 2 og France 3 samt Frankrigs kapitalindsud i France 2 mellem 1988 og 1994 udgør statsstøtte, som er forenelig med fællesmarkedet i medfør af EF-traktatens artikel 86, stk. 2.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. december 2003.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen

⁽²¹⁾ Beslutning nr. 00-D-67 af 13.2.2001 om konstateret praksis i sektoren for salg af reklametid.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 3. december 2004

om betingelser for ikke-kommerciel transport af hundehvalpe og kattekillinger fra tredjelande til Fællesskabet

(meddelt under nummer K(2004) 4546)

(EØS-relevant tekst)

(2004/839/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 998/2003 af 26. maj 2003 om dyresundhedsmæssige betingelser for ikke-kommerciel transport af selskabsdyr og om ændring af Rådets direktiv 92/65/EØF⁽¹⁾, særlig artikel 8, stk. 3, litra c), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved forordning (EF) nr. 998/2003 er der fastsat betingelser for ikke-kommerciel transport af hunde og katte fra tredjelande til Fællesskabet. Betingelserne er forskellige, afhængigt af oprindelsestredjelandets og bestemmelsesmedlemsstatens status.
- (2) I henhold til artikel 8, stk. 3, litra c), i forordning (EF) nr. 998/2003 skal der fastsættes vilkår for indførsel af uvaccinerede hunde og katte under tre måneder fra tredjelande, der er opført i bilag II, del B og C, til forordningen.
- (3) Disse vilkår skal svare til de betingelser, der gælder for transport af uvaccinerede kattekillinger og hundehvalpe mellem medlemsstaterne.
- (4) Da forordning (EF) nr. 998/2003 allerede finder anvendelse og af hensyn til de europæiske ejere af selskabsdyr, bør denne beslutning anvendes med det samme.
- (5) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed —

Artikel 1

1. Medlemsstaterne kan tillade indførsel på deres område af hunde og katte, som er under tre måneder gamle, og som ikke er vaccineret mod rabies, fra tredjelande, der er opført i bilag II, del B eller C, til forordning (EF) nr. 998/2003, på betingelser, der mindst svarer til de betingelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i samme forordning.

2. Efterfølgende transport til en anden medlemsstat af dyr indført i henhold til stk. 1 er forbudt, medmindre transporten sker på de i artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 998/2003 fastsatte betingelser, og det pågældende dyr transporteres til en medlemsstat, der ikke er opført i bilag II, del A, til samme forordning.

Efterfølgende transport til en anden medlemsstat, der er opført i bilag II, del A, til nævnte forordning, af dyr indført i henhold til stk. 1 skal ske på de i artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 998/2003 fastsatte betingelser, hvis det pågældende dyr har nået en alder på over tre måneder.

Artikel 2

Denne beslutning anvendes fra den 11. december 2004.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 3. december 2004.

På Kommissionens vegne

Markos KYPRIANOU

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EUT L 146 af 13.6.2003, s. 1. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1994/2004 (EUT L 344 af 20.11.2004, s. 17).

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 30. november 2004

om godkendelse af de programmer for udryddelse og overvågning af visse dyresygdomme og for kontrol med henblik på forebyggelse af zoonoser, som medlemsstaterne har forelagt for 2005, og om fastsættelse af EF-tilskuddet

(meddelt under nummer K(2004) 4600)

(2004/840/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

(4) Disse programmer står på den liste over programmer, som fastsættes ved Kommissionens beslutning 2004/695/EF af 14. oktober 2004 om listen over programmer for udryddelse og overvågning af dyresygdomme og for kontrol med henblik på forebyggelse af zoonoser, hvortil der kan ydes EF-tilskud i 2005⁽³⁾.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets beslutning 90/424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet⁽¹⁾, særlig artikel 24, stk. 6, artikel 29 og artikel 32, og

(5) Da programmerne er vigtige for, at EF's dyre- og folkesundhedsmæssige mål kan nås, bør EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af de udgifter, som de pågældende medlemsstater har til de i denne beslutning omhandlede foranstaltninger, dog med et maksimumsbeløb for hvert program.

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge beslutning 90/424/EØF kan der ydes EF-tilskud til udryddelse og overvågning af dyresygdomme samt kontrol med henblik på forebyggelse af zoonoser.

(6) I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugs-politik⁽⁴⁾ skal programmer for overvågning og udryddelse af dyresygdomme finansieres via Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen; hvad angår finanskontrollen finder artikel 8 og 9 i forordning (EF) nr. 1258/1999 anvendelse.

(2) Medlemsstaterne har forelagt programmer for udryddelse og overvågning af visse dyresygdomme samt for forebyggelse af zoonoser på deres områder.

(7) EF-tilskuddet bør kun ydes, hvis de planlagte foranstaltninger gennemføres effektivt og myndighederne fremsender alle nødvendige oplysninger inden for de i nærværende beslutning fastsatte tidsfrister.

(3) Efter en gennemgang af disse programmer er det konstateret, at de opfylder de relevante EF-veterinærbestemmelser og navnlig EF-kriterierne for udryddelse af de pågældende sygdomme, jf. Rådets beslutning 90/638/EØF af 27. november 1990 om fastsættelse af EF-kriterier for foranstaltninger til udryddelse og overvågning af en række dyresygdomme⁽²⁾.

(8) Det er nødvendigt at fastlægge, hvilken omregningskurs der skal anvendes for de betalingsanmodninger, der indgives i national valuta som defineret i artikel 1, litra d), i Rådets forordning (EF) nr. 2799/98 af 15. december 1998 om den agromonetære ordning for euroen⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EFT L 224 af 18.8.1990, s. 19. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 806/2003 (EUT L 122 af 16.5.2003, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 347 af 12.12.1990, s. 27. Ændret ved direktiv 92/65/EØF (EFT L 268 af 14.9.1992, s. 54).

⁽³⁾ EUT L 316 af 15.10.2004, s. 87.

⁽⁴⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

⁽⁵⁾ EFT L 349 af 24.12.1998, s. 1.

- (9) Godkendelsen af nogle af disse programmer bør ikke være til hinder for, at Kommissionen på basis af videnskabelige udtalelser senere vedtager en beslutning om bestemmelser for udryddelse af de pågældende sygdomme.
- (10) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

KAPITEL I

Rabies

Artikel 1

1. Det program for udryddelse af rabies, som Østrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.
2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Østrigs udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 180 000 EUR.

Artikel 2

1. Det program for udryddelse af rabies, som Tjekkiet har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.
2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Tjekiets udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 400 000 EUR.

Artikel 3

1. Det program for udryddelse af rabies, som Tyskland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Tysklands udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 400 000 EUR.

Artikel 4

1. Det program for udryddelse af rabies, som Finland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.
2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Finlands udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR.

Artikel 5

1. Det program for udryddelse af rabies, som Litauen har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.
2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Litauens udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 900 000 EUR.

Artikel 6

1. Det program for udryddelse af rabies, som Polen har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.
2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Polens udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 1 500 000 EUR.

Artikel 7

1. Det program for udryddelse af rabies, som Slovenien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.
2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Sloveniens udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 200 000 EUR.

Artikel 8

1. Det program for udryddelse af rabies, som Slovakiet har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Slovakiets udgifter til indkøb og distribution af vaccine og lokkemad under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 400 000 EUR.

KAPITEL II

Kvægbrucellose*Artikel 9*

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Cypern har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Cyperns udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 10

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Grækenland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Grækenlands udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 11

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Spanien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Spaniens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 5 000 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 12

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Irland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Irlands udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 5 000 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 13

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 3 000 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 14

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Polen har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Polens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 800 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 15

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Portugal har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Portugals udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 1 800 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 16

1. Det program for udryddelse af kvægbrucellose, som Det Forenede Kongerige har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Det Forenede Kongeriges udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 5 000 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

KAPITEL III

Kvægtuberkulose*Artikel 17*

1. Det program for udryddelse af kvægtuberkulose, som Cypern har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Cyprens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 5 000 EUR, til:

- a) udgifter til tuberkulinprøver
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 18

1. Det program for udryddelse af kvægtuberkulose, som Grækenland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Grækenlands udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR, til:

- a) udgifter til tuberkulinprøver
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 19

1. Det program for udryddelse af kvægtuberkulose, som Spanien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Spaniens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 4 000 000 EUR, til:

- a) udgifter til tuberkulinprøver
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 20

1. Det program for udryddelse af kvægtuberkulose, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 2 500 000 EUR, til:

- a) udgifter til tuberkulinprøver
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 21

1. Det program for udryddelse af kvægtuberkulose, som Polen har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Polens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 700 000 EUR, til:

- a) udgifter til tuberkulinprøver
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 22

1. Det program for udryddelse af kvægtuberkulose, som Portugal har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Portugals udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 250 000 EUR, til:

- a) udgifter til tuberkulinprøver
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

KAPITEL IV

Enzootisk kvægleukose*Artikel 23*

1. Det program for udryddelse af enzootisk kvægleukose, som Estland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Estlands udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 25 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 24

1. Det program for udryddelse af enzootisk kvægleukose, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 250 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 25

1. Det program for udryddelse af enzootisk kvægleukose, som Litauen har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Litauens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 200 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 26

1. Det program for udryddelse af enzootisk kvægleukose, som Letland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Letlands udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 27

1. Det program for udryddelse af enzootisk kvægleukose, som Portugal har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Portugals udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 200 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

KAPITEL V

Fåre- og gedebrucellose*Artikel 28*

1. Det program for udryddelse af fåre- og gedebrucellose, som Cypern har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Cyperns udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 175 000 EUR, til:

- a) udgifter til laboratorieundersøgelser
- b) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 29

1. Det program for udryddelse af fåre- og gedebrucellose, som Grækenland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Grækenlands udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 800 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) lønninger til kontraktansatte dyrlæger, der er specielt rekrutteret til dette program.

Artikel 30

1. Det program for udryddelse af fåre- og gedebrucellose, som Spanien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Spaniens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 6 500 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 31

1. Det program for udryddelse af fåre- og gedebrucellose, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Frankrigs udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 300 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 32

1. Det program for udryddelse af fåre- og gedebrucellose, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 4 500 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

Artikel 33

1. Det program for udryddelse af fåre- og gedebrucellose, som Portugal har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Portugals udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 1 700 000 EUR, til:

- a) indkøb af vaccine
- b) udgifter til laboratorieundersøgelser
- c) kompensation til ejerne for slagtning af dyr under det pågældende program.

*KAPITEL VI***Bluetongue***Artikel 34*

1. Det program for udryddelse og overvågning af bluetongue, som Spanien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Spaniens udgifter til serologiske og entomologiske undersøgelser samt til fælder under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 25 000 EUR.

Artikel 35

1. Det program for udryddelse og overvågning af bluetongue, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Frankrigs udgifter til serologiske og entomologiske undersøgelser samt til fælder under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 50 000 EUR.

Artikel 36

1. Det program for udryddelse og overvågning af bluetongue, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til serologiske og entomologiske undersøgelser samt til fælder under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 400 000 EUR.

*KAPITEL VII***Salmonella hos fjerkræ***Artikel 37*

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Østrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Østrigs udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 70 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

- a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ
- b) destruktion af rugede rugeæg
- c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg

- d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet
- e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i Rådets direktiv 92/117/EØF⁽¹⁾, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 38

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Belgien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Belgiens udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 400 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

- a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ
- b) destruktion af rugede rugeæg
- c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg
- d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet
- e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 39

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Danmark har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

⁽¹⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 38. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 806/2003.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Danmarks udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 110 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

- a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ
- b) destruktion af rugede rugeæg
- c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg
- d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet
- e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 40

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Frankrigs udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 600 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

- a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ
- b) destruktion af rugede rugeæg

c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg

d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet

e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 41

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Irland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Irlands udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 50 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ

b) destruktion af rugede rugeæg

c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg

d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet

e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 42

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 600 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ

b) destruktion af rugede rugeæg

c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg

d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet

e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 43

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Nederlandene har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Nederlandenes udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 350 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ

b) destruktion af rugede rugeæg

KAPITEL VIII

Smitsomt blæreudslæt hos svin

Artikel 45

c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg

1. Det program for udryddelse og overvågning af smitsomt blæreudslæt hos svin, som Italien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Italiens udgifter til virologiske og serologiske laboratorieundersøgelser og til kompensation til ejerne for slagting af dyr under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 200 000 EUR.

e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

Artikel 44

1. Det program for bekæmpelse af salmonella hos avlsfjerkræ, som Slovakiet har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

KAPITEL IX

Klassisk svinepest

Artikel 46

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Slovakiets udgifter til gennemførelsen af det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR. EF-tilskuddet skal anvendes til:

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Belgien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

a) enten destruktion af avlsfjerkræ eller forskellen mellem den anslåede værdi af avlsfjerkræet og provenuet fra salg af det varmebehandlede kød fra dette fjerkræ

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Belgiens udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 15 000 EUR.

b) destruktion af rugede rugeæg

Artikel 47

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Tjekkiet har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

c) enten destruktion af ikke-rugede rugeæg eller forskellen mellem den anslåede værdi af de ikke-rugede rugeæg og provenuet fra salg af de varmebehandlede ægprodukter fra disse æg

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Tjekiets udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR.

d) indkøb af vaccine, forudsat at det ikke griber ind i gennemførelsen af programmet

Artikel 48

e) udgifter til bakteriologiske test som led i en officiel prøveudtagning, jf. bilag III, afsnit I, i direktiv 92/117/EØF, dog højst 5 EUR pr. test, som medlemsstaten får refunderet.

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Tyskland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Tysklands udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 800 000 EUR.

Artikel 49

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Frankrigs udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 150 000 EUR.

Artikel 50

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Luxembourg har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Luxembourgs udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 100 000 EUR.

Artikel 51

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Slovenien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Sloveniens udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 10 000 EUR.

Artikel 52

1. Det program for udryddelse og overvågning af klassisk svinepest, som Slovakiet har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Slovakiets udgifter til det i stk. 1 nævnte program, dog højst 200 000 EUR, til:

a) indkøb og distribution af vaccine

b) udgifter til virologiske og serologiske undersøgelser af tamsvin og vildsvin.

KAPITEL X

Aujeszkys sygdom

Artikel 53

1. Det program for udryddelse af Aujeszkys sygdom, som Belgien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Belgiens udgifter til laboratorieundersøgelser under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 300 000 EUR.

Artikel 54

1. Det program for udryddelse af Aujeszkys sygdom, som Spanien har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Spaniens udgifter til laboratorieundersøgelser under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 250 000 EUR.

Artikel 55

1. Det program for udryddelse af Aujeszkys sygdom, som Ungarn har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Ungarns udgifter til laboratorieundersøgelser under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 50 000 EUR.

Artikel 56

1. Det program for udryddelse af Aujeszzkys sygdom, som Irland har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Irlands udgifter til laboratorieundersøgelser under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 50 000 EUR.

Artikel 57

1. Det program for udryddelse af Aujeszzkys sygdom, som Portugal har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Portugals udgifter til laboratorieundersøgelser under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 25 000 EUR.

Artikel 58

1. Det program for udryddelse af Aujeszzkys sygdom, som Slovakiet har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Slovakiets udgifter til laboratorieundersøgelser under det i stk. 1 nævnte program, dog højst 25 000 EUR.

KAPITEL XI

Cowdriose, babesiose og anaplasmose*Artikel 59*

1. Det program for udryddelse af cowdriose, babesiose og anaplasmose på Guadeloupe, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

2. Det program for udryddelse af cowdriose, babesiose og anaplasmose på Martinique, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

3. Det program for udryddelse af cowdriose, babesiose og anaplasmose på Réunion, som Frankrig har forelagt, godkendes for perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

4. EF-tilskuddet fastsættes til 50 % af Frankrigs udgifter til gennemførelsen af de i stk. 1, 2 og 3 nævnte programmer, dog højst 150 000 EUR.

KAPITEL XII

Almindelige og afsluttende bestemmelser*Artikel 60*

1. For de i artikel 9-33 omhandlede programmer begrænses de støtteberettigede udgifter til kompensation for slagting af dyr som fastsat i stk. 2 og 3.

2. Den gennemsnitskompensation, der godtgøres medlemsstaterne, beregnes på grundlag af antallet af slagtede dyr i medlemsstaten og

a) er for kvæg højst 300 EUR pr. dyr

b) er for får og geder højst 35 EUR pr. dyr.

3. Den maksimumskompensation, der godtgøres medlemsstaten for det enkelte dyr, må ikke overstige 1 000 EUR pr. kreatur og 100 EUR pr. får eller ged.

Artikel 61

1. De maksimumsbeløb, der godtgøres medlemsstaterne for de programmer, der er omhandlet i artikel 9-33 og artikel 53-58, må ikke overstige:

a) bengalrødttest:	0,3 EUR pr. test
b) komplementbindingstest:	0,6 EUR pr. test
c) ELISA-test:	1 EUR pr. test
d) agar-gel-immunodiffusionstest:	0,8 EUR pr. test
f) tuberkulinprøve:	0,8 EUR pr. test
g) gamma-interferon-test:	3 EUR pr. test
h) vaccinedosis:	0,1 EUR pr. dosis.

Artikel 62

Omregningskursen for betalingsanmodninger i national valuta, der indsendes i måneden »n«, er kursen den 10. dag i måneden »n+1« eller kursen den første forudgående dag, for hvilken man råder over en generel kursnotering.

Artikel 63

1. EF-tilskuddet til de programmer, der er omhandlet i artikel 1-59, ydes under forudsætning af, at programmerne gennemføres i overensstemmelse med de relevante EF-bestemmelser, herunder konkurrencereglerne og bestemmelserne om offentlige udbud, og på de betingelser, der er fastsat i litra a)-f):

- a) De berørte medlemsstater sætter de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for programmets gennemførelse, i kraft senest den 1. januar 2005.
- b) Der fremsendes senest den 1. juni 2005 en foreløbig teknisk og finansiel evaluering af programmet, jf. artikel 24, stk. 7, i beslutning 90/424/EØF.
- c) Der fremsendes en foreløbig rapport om de første seks måneder af programmet senest fire uger efter udløbet af den af rapporten omfattede gennemførelsesperiode.
- d) Der fremsendes senest den 1. juni 2006 en endelig rapport

om den tekniske gennemførelse af programmet, ledsaget af dokumentation for de betalte udgifter og de opnåede resultater i perioden 1. januar 2005 til 31. december 2005.

- e) Programmet skal gennemføres effektivt.
- f) Der må ikke være ansøgt om eller ansøges om andre EF-tilskud til de pågældende foranstaltninger.

2. Hvis en medlemsstat ikke overholder betingelserne i stk. 1, nedsætter Kommissionen EF-tilskuddet til den pågældende medlemsstat under hensyntagen til arten og grovheden af de pågældende overtrædelser og til det finansielle tab, de medfører for Fællesskabet.

Artikel 64

Denne beslutning finder anvendelse fra den 1. januar 2005.

Artikel 65

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles den 30. november 2004.

På Kommissionens vegne
Markos KYPRIANOU
Medlem af Kommissionen

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til Kommissionens forordning (EF) nr. 1646/2004 af 20. september 2004 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler i animalske levnedsmidler**

(Den Europæiske Unions Tidende L 296 af 21. september 2004)

Side 8:

i stedet for: »2.1.4. Phenolderivater inklusive salicylanilider«

læses: »2.1.1. Salicylanilider«.

Berigtigelse til Rådets forordning (EF) nr. 821/2004 af 26. april 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 2229/2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af silicium med oprindelse i Rusland

(Den Europæiske Unions Tidende L 127 af 29. april 2004)

Side 2, nr. 8) og 9):

I stedet for: »8) Navnet på det selskab, der handler som importør, og til hvilket fakturaen er udstedt direkte af selskabet.

- 9) Navnet på den ansatte i selskabet, der har udstedt handelsfakturaen, og følgende underskrevne erklæring:
»Undertegnede bekræfter, at salget til direkte eksport fra [selskabets navn] til Det Europæiske Fællesskab af de varer, der er omfattet af denne faktura, finder sted inden for rammerne af og i henhold til det tilsagn, der er afgivet af [selskabets navn], og som Europa-Kommissionen har godtaget ved [afgørelse ...]. Jeg erklærer, at oplysningerne i denne faktura er fuldstændige og korrekte.«

læses: »8) Navnet på den første uafhængige kunde i Fællesskabet, til hvilken fakturaen er udstedt direkte af salgsselskabet.

- 9) Navnet på den ansatte i salgsselskabet, der har udstedt handelsfakturaen, og følgende underskrevne erklæring:
»Undertegnede bekræfter, at salget til direkte eksport til Det Europæiske Fællesskab af de varer, der er omfattet af denne faktura, finder sted inden for rammerne af og i henhold til det tilsagn, der er afgivet af [selskabets navn], og som Europa-Kommissionen har godtaget ved [afgørelse ...]. Jeg erklærer, at oplysningerne i denne faktura er fuldstændige og korrekte.«